

Chouchou 32

Blijspel door Frans Busschots

Teksten en opvoeringsvoorwaarden bij ALMO

Chouchou 32

Blijspel in 5 bedrijven door Frans Busschots

4 dames, 4 heren

Ben, 45 jaar, heeft zich als chocolatier geïnstalleerd in de vroegere bakkerij van zijn ouders. Vroeger werkte hij in de stad, maar hij wilde terug naar de buiten, sinds zijn vader, de bakker, overleden is.

De eerste tijd verkocht hij alleen ingevoerde pralines, maar nu experimenteert hij met een nieuwe soort pralines. Met succes.

Jos, 28 jaar, een bakkergast die ook gedeeltelijk voor chocolatier gestudeerd heeft. Is verliefd op Mieke, de dochter van Ben.

Steven, 25 jaar, de jongste helper in de chocolaterie, is ook verliefd op Mieke.

Georges, 55 jaar, oudere inspecteur van de politie.

Mieke, 21 jaar, dochter van Ben. Nogal opzichtig gekleed. Zéér jong.

Debby, 22 jaar, is heimelijk verliefd op Jos.

Kim, 25 jaar, vrouwelijke inspecteur van de politie.

Anja 25 jaar, vrouwelijke inspecteur van Volksgezondheid.

Decor:

Links: een chocolaterie waar men ambachtelijke pralines maakt

Rechts: de “achterkeuken” van een verbruikszaal (pralines en ijsroom)

Hoe worden ambachtelijke pralines gemaakt?

Om het decor goed te kunnen maken en dat dan nog met zo weinig mogelijk technische toestanden, volgt hier een korte beschrijving van hoe men pralines maakt.

Eerst smelt men “blokchocolade”, blokken chocolade van 1 of meerdere kilo's. Men kan opteren voor verschillende kwaliteiten chocolade en zo een bepaalde smaak en kleur bekomen. Voor het smelten maakt men gebruik van de techniek “bain-marie” die ook in de gewone keuken thuis wordt toegepast. (een bain-marie bestaat uit een grotere kookpot ongeveer tot de helft gevuld met water, waarin men een kleinere pot plaatst. In die kleinere pot doet men de te smelten chocolade. Zo komt de chocolade niet rechtstreeks in contact met warmte, in dit geval komende van een elektrisch vuurtje).

De vloeibaarheid van de gesmolten chocolade is heel belangrijk omdat die chocolade door dunne leidingen moet, in het volgende deel van de bewerking. Hoe warmer het water in de bain-marie is, hoe vloeibaarder de chocolade.

Met een pollepel wordt de vloeibare chocolade in het bovenste gedeelte van een tweede toestel gedaan. Via inwendige leidingen komt chocolade juist gedoseerd in een plasticen

plaat met vormen terecht. Een ander toestelletje zorgt er voor dat de plaat met vormen rond gedraaid wordt en de vloeibare chocolade zich vastzet tegen de wanden van ieder vormpje. Men doet er het deksel af en men heeft meerdere te vullen pralines.

De vulling gebeurt in een ander toestelletje. Een vloeistaf, gedoseerd, komt in de vormen terecht. Vervolgens wordt er een dun laagje chocolade uitgestreken boven iedere praline. Vermits de vulling enkele millimeters van de bovenkant bleef, was er nog net plaats voor een dun laagje chocolade. Nadien wordt de overtollige chocolade weggenomen en kunnen de pralines in een koelere ruimte (koelkast, ...) afkoelen. Na de koeling kan men de pralines uit de vormen nemen door de vormen om te keren. Er moet nu alleen nog, in bepaalde gevallen, een verpakking uit gekleurd zilverpapier (of andere keuze) aangebracht worden.

Dit is de meest eenvoudige methode om pralines te maken.

De vulling kan uit verschillende likeuren of uit een vastere substantie bestaan. Een zekere vloeibaarheid is natuurlijk noodzakelijk om de vulling technisch te kunnen plaatsen.

Men kan ook pralines maken zonder vulling. Men maakt dan wel eerst een chocolade met een aantal extra ingrediënten

Met een klassieke spuitzak die men o.a. gebruikt in de patisserie (om room op gebak te spuiten), kan men veel soorten pralines maken.

Op internet kan men tal van voorbeelden zien.

Het komt er op neer dat men creatief met chocolade omgaat. De toeschouwers moeten vloeibare chocolade zien bewerken. De resultaten moeten uiteraard niet getoond worden.

Decor chocolaterie

Links vooraan: een verwarmingstoestelletje met daarop een “bain-marie”, daarnaast een toestelletje waarmee men de vormen vult met vloeibare chocolade. Een pak plasticen vormen in de buurt. Het geheel staat op een laag tafeltje dat tegen de wand staat.

Meer naar achteren: een ingebouwde koelkast, enkele flessen met likeur en enkele dozen met verpakking, enz. Ook een klein elektrisch verwarmingsvuurtje (om de vulling op temperatuur te houden). Ook moet er een afwasbak met stromend water voorzien worden.

Tegen de achtermuur (op ongev. 1 meter afstand) ook op een kastje dat van achteren naar de zaal toe staat: een verpakkingsmachientje.

Afhankelijk van de mogelijkheden kan men deze toestellen verfijnen. De schikking van de toestelletjes is natuurlijk vrij te kiezen.

Vervolgens hebben we een deur, naar de buitenkant.

Het gedeelte decor dat tot de verbruikszaal hoort

Een deur tussen verbruikszaal en de “afwasruimte, achterkant decor.

Wat verder een kast waarin men tassen enz. kan plaatsen. Een afwasbak met watertoevoer, enz.

Midden, maar toch meer naar het gedeelte “verbruikszaal” toe: een tafel waaraan men kan koffie drinken, de krant lezen, wat rusten. Geen stoelen, maar taboeretten.

Men kan het decor aanpassen volgens wens.

Eerste bedrijf

Ben leest de gazet en zit aan de centrale tafel. Debby komt met afwas uit de verbruikszaal en plaatst die afwas op de afwastafel.

Jos is werkzaam in de “pralinefabriek”

Debby (roept naar Jos) Flauwe, komt er nog wat van?

Jos (was bezig aan de tafel waar de pralines een zilverpapiertje krijgen) Word ik weer gevraagd? Om te werken? Dan kan ik beter hier verder doen.

Debby Je mag dan even naast mij komen te staan. Je kunt dan mijn nieuwe parfum opsnuiven.

Jos Die van gisteren? Dat was reuk- en smaakloos. Armoede troef.

Debby Zagenvent.

Jos Mijn neusgaten zijn nog verstopt. Ik kan geen gezonde lucht meer opsnuiven.

Debby Oké. Kans verkeken. (af)

Mieke (op met twee borden en tassen, zet alles neer op de spoeltafel) Jos, jouw zachte vingers!

Jos Iedereen wil mij absoluut laten werken. 's Morgens moet alles rustig gaan. Ik moet me nog enkele keren uittrekken. (naar Mieke toe) Wat nu weer?

Mieke Je vingers even losweken. Wat spelen met Dreft en water.

Jos Afwassen, wil je zeggen?

Mieke Je mag dan even naast mij komen staan. Heerlijk. Ik vind dat ik in een verliefde periode kom. Ik voel het.

Jos (bereidwillig) Waar moet ik voelen? (maakt gebaren)

Mieke Hou het rustig. Je bent meteen moe en dat is dan voor de hele dag. Ik heb gewoon gezegd dat ik vandaag een soort van waardering voel.

Jos (spoedt zich naar de afwasbak) Had dat dan eerder gezegd.

Mieke Gewoon afwassen, Jos. Je kunt dat! (streelt Jos even door zijn haren, af)

Jos (tot Ben) Dat jong ding heeft de eigenschappen om met iemand zijn voeten te spelen zonder dat je er erg in hebt.

Ben Dat onnozel jong ding is wel mijn dochter.

Jos Weet ik al jaren. Daar heb ik niets tegen. Maar ze kan toch zo onnozel doen.

Ben Heb jij al aan vrouwen gevraagd of ze je onnozel vinden?

Jos (tot Mieke) Zeg Mieke, ben ik een onnozelaar?

Mieke Natuurlijk. Alle mannen. Komaan! Straks zijn de zeepbelletjes opgedroogd.

Jos Heerlijk om te weten dat je een onnozelaar bent. Mijn moeder zei vroeger altijd dat je je moet laten respecteren. Waar blijft dat respect?

Ben Onnozel zijn doet geen zeer. (leest verder)

Mieke Nu of nooit! Waag de sprong, Joske! Komaan wees nu eens een man.

Jos Een onnozelaar, wil je zeggen.

Mieke wacht met handdoek in een bepaalde pose (net als een stierenvechter met zijn doek) op Jos.

Jos Om de lieve vrede. Opdat de wereld zou blijven draaien.

Jos neemt de handdoek aan van Mieke, handdoek over zijn schouder, hij begint meteen de karwei. Mieke moedigt hem aan.

Mieke Nu nog wat vlugger en geen vlekken maken. Waar mannen toch goed in zijn.

Net voordat Mieke wil afgaan, komt Debby op.

Debby Wel, flauwe plezante! Zijn alle Belgen niet meer gelijk voor de wet?

Jos Als jij het wat vriendelijker vraagt, heb je misschien ook meer succes.

Mieke af. Debby gooit een bord in het afwaswater dat omhoog spat. Jos is nat. Droogt zich af met de handdoek.

Jos Verdomme. Dat is nat!

Debby Ik had zo al een vermoeden. Maar, het zal vlug opdrogen. Zeker bij een man met temperament.

Jos Als het een man moest zijn dan gaf ik hem een por in zijn ribben.

Debby Ja, zoiets hebben vrouwen niet.

Jos Zie mij hier nu staan?

Debby Veel succes. Racist. (af)

Jos Ik zou beter wat pralines maken. Die snotapen houden mij voor racist en wat nog allemaal. Ik kan er toch niet aan doen dat Mieke veel vriendelijker is als ze mij iets vraagt.

Ben Wij zijn allemaal min of meer racist. Gaan we er aan beginnen (maken van pralines)?

Jos Bijna gedaan. (doet naarstig verder, Mieke terug op)

Mieke Vlot het een beetje? (laat ook een bord in de spoelbak vallen, op het moment dat Jos aan het afdrogen is) O, pech. Sorry, Jos. (wil met handdoek zijn gezicht afdrogen, onbeholpen)

Jos Jij hebt tenminste respect voor je medewerkers.

Mieke Respect? Wat is dat? Ik denk dat ik volgende keer een groter bord moet nemen. Ik denk zelfs dat je Dreft ook in de wasmachine kunt gebruiken.

Jos (vertrouwelijk) En hoe groot is nu je waardering voor mijn inzet en werklust?

Mieke O! Wat zei je?

Jos Wanneer word ik betaald voor deze extra prestatie?

Mieke Ooit.

Jos Wanneer?

Mieke Dat kan nog lang duren. Maar op korte termijn is ook wel het een en ander mogelijk.

Jos Wanneer krijg ik nu een zacht kusje?

Mieke Jos, wat vraag jij nu? Kussen?

Jos Ik ben zeker dat je in het weekend een hele boel mannen gekust hebt. Zo maar voor de lol.

Mieke Als dat in het programma past. Waarom niet? Als ik er zelf plezier in heb.

Jos En wat moet ik er dan voor doen? Omdat je plezier zou hebben?

Mieke Kijk, Jos. Iemand die gewoon de afwas doet, wil ik niet van zijn werk houden. Daarbij met natte handen, kun je niet kussen. En ...

Jos (ontgoocheld) En?

Mieke Er zijn vier soorten van vrijblijvende contacten. Ten eerste: wie ik geschikt vind voor een kus, mag tot aan mijn schouders komen (wijst met horizontale hand).

Als het wat meer is dan gewoon kussen, dan mag die tot aan mijn buik komen (wijst aan). En nog een stap verder (wijst tot net boven de knieën) tot hier.

Jos En de vierde stap?

Mieke Die mag mijn schoenen kuisen (wijst naar haar voeten).

Jos Ik wil die schoenen van jou wel kuisen. Ik denk zelfs dat dit met Drecht kan.

Mieke Ik moet gaan werken, Jos.

Jos En ik dan?

Mieke (klopt Jos op de schouder) Jij bent goed bezig, Jos. Ik waardeer dat. (naar af)

Jos Morgen benoem ik mij tot winnaar van de eerste categorie. Ik ga mezelf veel punten geven.

Mieke De prijzen worden aan de meet gegeven, Jos! (af)

Debby (op met twee tassen, plaatst die in de spoelbak) Het schiet goed op, zie ik.

Jos Ik moet al bijna gaan rusten.

Debby Jij bent een kerel met veel talenten. Zo vlug kunnen afwassen. Kun je ook met de stofzuiger overweg?

Jos Ik kan alles, maar met werken kun je geen vrouw overtuigen, peis ik. Als ze het voor jou niet hebben, dan kan je je broek in brand lopen: er gebeurt niets.

Debby Het moet van twee kanten komen, Jos. Ik waardeer je talenten. Wat zei je daarnet? Ben je al moe?

Jos En ontgoocheld. Mieke zegt dat zij mannen in 4 categorieën indeelt. (wijst met zijn handen, ter hoogte van zijn schouders)

Debby (lacht) Ik ken dat. Ze heeft gelijk.

Jos spat met water, tot op Debby's schoenen. Zij ziet dat.

Debby Jos! Wat doe je nu?

Jos Mag ik je schoenen kuisen?

Debby Ik heb een betere manier. (wrijft met haar schoenen beurtelings aan Jos zijn lange broek, houdt een voet omhoog) Proper, hé, Jos? (af)

Jos (tegen Ben) Baas, je moet ander personeel nemen.

Ben Ga naar de Vogelenmarkt in Antwerpen. Daar zal je zeker succes hebben. Kom, cowboy! We gaan werken.

Jos Ik heb niet veel goesting meer.

Ben Zodra je de reuk van pralines in je neusgaten hebt, kom je wel los.

Jos En de gazet dan?

Ben Straks. Vooruit!

Jos Slavendrijver. Wat staat er allemaal in de gazet?

Ben Werken heb ik gezegd.

Jos De chocolade is nog niet genoeg gesmolten.

Ben (recht, naar de “bain-marie” toe) Hoe kan dat nu?

Jos Oude chocolade zeker. Dat smelt niet zo gemakkelijk. Best te vergelijken met oudere mensen. Je kunt aan hun gezicht nog zien dat ze gisteren gelachen hebben. De plooiën blijven er een tijdje inzitten.

Ben (ziet dat de draad niet in het stopcontact steekt) Kijkt eens, slimmeke! (steekt stekker omhoog)

Jos Steekt hem dan maar vlug in het stopcontact, baas! Alle tijd die we verliezen, is verloren!

Ben steekt stekker in het stopcontact.

Ben Dat kan nog geen stekker in een stopcontact steken.

Jos Staat de schakelaar op?

Ben Neen.

Jos Zie je wel. Als ik er niet aan denk! Zet hem maar vlug op. (Ben doet dat) En nu eerst nog een tas koffie en we vliegen er in. Kun jij de koffie bestellen, baas?

Ben Pralines maken! Daar gaat het om. Ambetant ventje. (naar deur verbruikszaal toe, af)

Jos (publiek) Een goeie baas moet je laten werken. Dan kun je er veel plezier aan hebben. (kijkt even in de bain-marie, zet zich)

Ben (terug op met 2 tassen koffie, zet die op de tafel)

Jos naar de koelkast in het chocolateriegedeelte, neemt een schoteltje pralines uit de koelkast, naar de tafel toe, biedt Ben een praline aan.)

Jos Ik heb mijn likeurtje wat aangepast. Proef maar eens.

Ben Voorlopig maken we alleen de Chouchou 32. Geen experimenten meer. (proeft)
Niet slecht. Je hebt toch niets veranderd aan de Chouchou 32?

Jos De 32 loopt goed. Ik heb echter goesting om de 33 te maken.

Ben Komt niets van. Nog nooit zo een goede verkoop gehad.

Jos Baas, ik zou je eens willen spreken. (zet zich, proeft van de koffie)

Ben Weer opslag?

Jos Ik word betoverd.

Ben Ik zie toch geen heks.

Jos Je dochter.

Ben Wat?

Jos Je dochter.

Ben En wat is er van?

Jos Ik zou er mee willen vrijen.

Ben Dat zei ik jaren geleden tegen mijn vrouw ook, toen ze nog leefde. En weet je
wat?

Jos Neen.

Ben Ik kreeg een slag in mijn gezicht.

Jos Zover heb ik het nog niet gebracht. Alles op zijn tijd, zeker?

Ben Ik geef je liever opslag, maar je hebt vorige maand nog een serieuze opslag
gekregen. Wat wil je eigenlijk?

Jos Opslag en je dochter.

Ben Die is niet te koop. Hoorde ik daarnet niet dat er wat problemen waren? Ziet zij
het zitten?

Jos Ik denk van wel. Maar het zal nog zijn tijd moeten duren. Vrouwen moet je
veroveren.

Ben Zeg dat wel.

Jos En wat denk jij, baas. (roert wat in de bain-marie)? Ik ben toch een knappe gast?

Ben Je begint al wel wat kaal te worden, maar...

Jos Dat zit in de familie. Langs vaders kant is er weinig haar. Dat zit in de hormonen, peis ik. Wat denk jij, baas?

Op dat moment komt Mieke op. Ze zet wat afwas in de afwasbak en wil terug naar de verbruikszaal gaan.

Ben Mieke! Kom eens hier.

Zij kijkt naar de tafel en ziet dat bergje pralines.

Mieke Neen, papa. Ik proef vandaag geen pralines meer.

Jos Deze heb ik gemaakt.

Mieke Wat is er, papa?

Ben Jos heeft een fantastisch voorstel. Hij wil deze zomer met jou trouwen. 6 kinderen is zijn streefcijfer.

Mieke (tot Jos) Ben je zot geworden? Ik met jou... Je krijgt nog geen kus.

Jos Neen?

Mieke Papa, dat is een geile bok. Trouwen?

Ben Een geile bok? Aan wat zie je dat?

Mieke Aan zijn poten. (naar de deur, kwaad, af)

Jos proeft van zijn koffie.

Ben Geen succes, kerel. Geile bok is wel een pluspunt.

Jos Wat moet ik nu doen?

Ben Naar Antwerpen naar de Vogelmarkt rijden. Het schijnt dat je daar zowat alles kunt kopen.

Jos Ik geef niet af.

Ben Als je maar weet dat je hier bent om pralines te maken. (kijkt in de krant) Mijn dochter is nog veel te jong. Als de appels van de boom vallen zijn ze rijp.

Jos Ja, maar eens het zover is zijn de kraaien er al lang mee weg. Hetzelfde met de kersen: als ze rood beginnen te worden, moet je ze plukken.

Ben Waar jij mijn dochter al niet mee vergelijkt.

Jos Jij bent er over begonnen. (roert in de chocolade)

Ben Luister eens, kerel: mijn dochter trouwt nooit, heeft ze mij eens gezegd.

Jos Maar misschien zou ze wel eens graag vrijen. Je moet met iets beginnen.

Mieke (op gevolgd door Steven die om werk komt zien. Hij blijft achter Mieke staan)
Papa, deze jongeheer vroeg naar de baas.

Ben Laat maar binnenkomen. (Mieke weg, Steven, nogal houterig, naar Ben toe,
geeft een hand. Men merkt meteen op dat Mieke verliefd is op Steven.)

Steven Ik ben Steven.

Ben Pak een stoel, kerel. (naar Jos toe) Jos, dit is Steven.

Jos Heb ik gehoord, baas. Mijn oren zijn prima.

Steven geeft een hand aan Jos, die niet zo enthousiast is. Jos gaat alles klaarmaken voor de productie. Gedurende het volgende gesprek luistert Jos aandachtig terwijl hij alles klaarzet om pralines te maken.

Steven Jullie maken lekkere pralines. En zo een goede nasmaak.

Ben Jij hebt je diploma?

Steven Voor alles wat met chocolade te maken heeft. Pralines is maar een klein gedeelte. Zeg dat we daar maar enkele dagen over geleerd hebben. Natuurlijk dat pralines maken voor sommigen veel oefenen en oefenen vraagt. Voor mij was dat als een fluitje van een cent. Ik heb doorzicht. Ook kleine gebakjes zitten in mijn voorkeurpakket.

Ben En wat heb je nog gestudeerd?

Steven Chocolade ventjes maken, kleine en grote. Paaseieren enz. Moet ik dat echt allemaal opnoemen?

Ben En wat doe je in je vrije tijd?

Steven Ik heb geen vrije tijd. Werken, wat in het broebbelbad zitten en oefenen met "The Pommes".

Ben Wat is dat?

Steven Wij maken muziek.

Ben En wat doe jij?

Steven (haalt 2 trommelstokjes uit zijn binnenzak, slaat er mee op de tafel en op alles wat in de buurt staat) Trommelen. Ritme, ken je dat?

Ben Ja, als het met werken te maken heeft.

Steven “The Pommes” maken furore. Dankzij mijn ritme. (trommelt er op los, als in extase, geeft niet af)

Ben En hoeveel dagen per jaar ben je ziek?

Steven Ziek? Nooit. Of toch bijna nooit. Ik kan misschien wel eens na een druk weekend vergeten te komen werken omdat mijn gewrichten dan een beetje uitgerokken zijn. Maar ziekenkas moet je niet betalen, baas.

Ben En hoe dikwijls ga je trommelen?

Steven Dat valt wel mee. Maar trommelen geeft me levensvreugde.

Ben Ik vraag hoe dikwijls je gaat trommelen?

Steven Meestal in een weekend.

Ben We zien wel. Als je er een zottekesspel van maakt, vlieg je er onverbiddelijk uit.

Steven Wat een kwaai baas.

Ben Speel vooral niet met mijn voeten.

Steven Die twee vrouwtjes in de verbruikszaal, zijn dat collega’s van mij? Daar zou ik wel chocoladen modelletjes van willen maken. Met zo een paar kilo’s moet dat lukken. Aan de gezichtjes is wel wat werk aan. Maar ik neem altijd mijn tijd.

Ben Heb jij al een grote chocoladen man gezien? Een die op jou lijkt? In het slechtste geval, als ik me een beetje bij de neus gegrepen voel, kap ik een hele pot chocolade over je koppeke. Zo ben je meteen model en afgewerkt product.

Steven Genade, baas. Je moet alles niet zo letterlijk nemen. Ik zal mijn best doen.

Ben Dat is dan in orde. Kom, ik zal je de fabriek wel eens uitleggen. Wanneer begin je te werken?

Steven Wanneer je maar wilt. Morgen of zo?

Ben Morgen. Om acht uur. Er is geen prikklok, maar te laat komen zie ik aan je neus.

Steven Ik kom altijd te vroeg. Om mijn spieren los te weken. (trommelt)

Ben Kom. (wijst) Hier smelten wij onze chocolade. Meestal voegen we wat eigen producten aan de smeltpot toe. Eigenlijk ons geheim. (Steven kijkt rond, volgt met aandacht) En hier worden de vormpjes gevuld.

Steven Ik zie het zitten, baas. Wel allemaal versleten toestellen en aftands.

Ben Maar wij maken lekkere pralines.

Steven Je moet nieuwe machines kopen en alles een beetje moderniseren. Ik zal eerlijk zijn: mijn oma zegt altijd dat de pralines van Choucou het beste zijn. Was zij een oud lief van jou?

Ben Ik had veel liefjes, maar die ik wilde krijgen, moest van mij niets hebben. Maak dat maar mee! Jouw oma, ik ken ze toevallig, is een lieve vrouw. Haar jongste dochter was verliefd op mij.

Steven Els? Tante Els?

Ben Ja, ik geloof het. Els.

Steven En wat mankeerde die?

Ben Te veel streken. Ze wilde niet met een bakkerszoon trouwen, zelfs toen ik zei dat ik er een chocolaterie van wilde maken, moest ze van mij niets hebben.

Steven Ze is directrice van een basisschool. Haar neus hangt hoger dan haar oren. Tante Els. Toch wil ik er geen kwaad van vertellen.

Ben Natuurlijk niet. Het is je tante. Kan ze nog zo goed zingen?

Steven Heel goed. Ze heeft zelfs eens op een avond in ons groepje komen zingen.

Ben Met publiek?

Steven knikt.

Ben En was ze niet dronken?

Steven (lacht) Ik denk bijna. Ik ben eens met heel het groepje op een schoolfeest gaan optreden. Ik had haar laten beloven om eens bij ons te komen zingen, als wederdienst. Ze kon er niet van onder. Beloofd is beloofd. Wij dachten dan ze als een oud begijntje zou komen opdagen.

Ben En ze zong klassieke muziek of iets van uit de kerk?

Steven Neen, jong! Klasse. Ze was gekleed als een cowboygirl, met een kort rokje. Iedereen was verrast: zo'n mooie benen hadden ze de laatste jaren niet meer gezien. Onvergetelijk. En haar stem. Onvergetelijk!

Ben Veel kinderen?

Steven Niet getrouwd.

Ben Wat je nu zegt.

Steven Ze is op de begraafing van Suzanne geweest. Jong, ik denk dat ze nog verliefd op je is.

Ben Te oud. Ik heb mijn dochter...

Steven Ja, voor hoelang nog?

Ben Te oud. En daarbij...

Steven Baas, je bent nooit te oud om je hengel uit te werpen. Daarbij: vissers vangen ook niet iedere dag een kleine walvis. (geeft familiefoto waarop ook Els staat aan Ben) Het schijnt een tang te zijn voor de leerlingen die hun best niet doen. Maar in bed moet dat toch meevallen, peis ik. Je mag hem houden. (Ben steekt de foto weg)

Mieke even op met wat afwas. Zij kijkt naar Steven.

Steven Morgen ben ik er. Ik kan heel vlug afwassen, maar ik kan het ook lang laten duren (kijkt naar Mieke). Ik breng mijn trommelstokjes mee. (zwaait met hand naar Mieke, trommelt met zijn stokjes op alles wat in zijn buurt staat, dansbewegingen, Mieke af.) Morgen, baas! (naar af)

Ben Acht uur. En geen minuut te laat.

Steven Ik slaap met mijn reiswekker in het borstzakje van mijn pyjama. (af)

Jos We kunnen er aan beginnen, baas. Alles is klaar.

Ben Goed. Begin er al maar aan.

Jos Liefde is voor jonge snaken, baas. Jong en onervaren en een beetje roekeloos.

Ben (bekijkt de foto) Eigenlijk heb ik nog een hele tijd om een nieuw leven te beginnen. Ik ben nog niet versleten.

Jos Er zijn genoeg mannen met reuma die nog vrijen.

Ben Ik heb geen reuma en ik wil graag nog eens vrijen.

Jos Ik ook niet en ik wil graag vrijen met je dochter.

Ben Er is een afwasser bijgekomen. Kom, schep maar uit. (steekt foto weg, ruikt aan de dampende chocolade) Heerlijk.

Jos Het is niet met de afwas doen dat je aan een lief geraakt. Het is met je ogen dat je het moet doen. (naar Ben toe) Baas, wij zijn alle twee op oorlogspad. Leve de vrouwtjes.

Einde eerste bedrijf

TWEEDE BEDRIJF

De volgende dag vroeg in de morgen. Er brandt bijna geen licht.

Steven op is nog moe (heeft de voorbije nacht deelgenomen aan een soort dansmarathon) en heeft weinig geslapen. Komt op, blijft aan de tafel waar de pralines een zilverpapiertje krijgen, staan, kijkt rond, haalt zijn trommelstokjes uit zijn binnenzak, trommelt even. Men ziet duidelijk dat hij vermoeid is. Ziet de afwas staan, trommelt op de borden en tassen, draait rond zijn as, valt bijna, zet zich op een taboeretje, kijkt rond, valt in slaap. Wordt even terug wakker, trommelt even.

Steven Het was héérlijk. (hoofd neer, slaapt)

Mieke (op vanuit de verbruikszaal, kijkt rond, zet sacoché neer) Er is altijd te weinig tijd om te slapen en te veel om te werken. (ziet Steven liggen) Wat een schone slaper. (naar de trommelstokken toe, trommelt)

Steven (traag, maar ondersteund door het ritme van de trommelstokken, terwijl hij wakker wordt) Héla, wat gebeurt er hier? (kijkt met wazige ogen naar Mieke)

Mieke Wat kom jij hier doen?

Steven Ik? Werken, begot.

Mieke Je moet daarvoor niet vloeken. Wat heeft God je misdaan?

Steven God? Wie is dat? Als ik hem zou kennen dan nog zou ik vloeken. Daar is niets zo plezant! En wat doe jij hier?

Mieke Ik werk hier.

Steven Dat weet ik. Ik werk hier ook. Ik ben de nieuwe chocolatier. De nieuwe “pralinekesmaker”! Jij hebt mij toch al eens gezien?

Mieke Zo werklustig zie jij er toch niet uit.

Steven En jij? In zo een schoon kleedje kun je toch niet werken?

Mieke Is dat een schoon kleedje?

Steven Jij bent helemaal schoon. Van kop tot teen. En wanneer mag ik je kussen?

Mieke Niet. Nooit.

Steven Allee. Hoe kun je nu zo iets afslaan? De crème de la crème. De weg naar de hemel.

Mieke Je zou daar die God wel eens kunnen tegenkomen.

Steven Neen, neen, geen probleem. Als ik die tegenkom, dan zeg ik gewoon een goede dag. En als hij een hoed draagt dan maak ik een kleine buigingske. Ik ken mijne wereld, versta je?

Mieke Ben jij nog zat of niet?

Steven Zat? Neen. Misschien een klein beetje zot. Altijd al geweest.

Mieke En jij komt werken? Je eerste werkdag. Een mooi begin.

Steven Pralinekes maken. Zo van die mooie blinkende chocolade.

Mieke Mijn papa zal je zo niet graag zien.

Steven En jij ook niet. Niemand ziet mij hier graag. Wat is dit voor een vervelende situatie.

Mieke (zet zich bij Steven aan de tafel) Eerlijk: waar ben jij vannacht geweest?

Steven Nergens. Thuis een bak Duvel tussen mijn benen gezet. Alleen een aftrekker had ik nodig. Het ene duiveltje na het andere. En dat kan vlug gaan. En weet je wat ik gedaan heb wanneer ik moe werd?

Mieke (geen antwoord)

Steven De capsules tellen. Ze waren allemaal even groot.

Mieke Zo gewoon stom een stuk in je botten drinken. Hoe ben je naar hier gekomen?

Steven Door de wei van boer Peeters. Twee keer bijna met mijn broek aan de pinnekesdraad blijven hangen. Dat voelt raar aan. Zo precies alsof wel tien verpleegsterkes allemaal met een spuit in de onderkant van je achterkant staan te friemelen.

Mieke Zo onnozel...

Steven Hé, zo onnozel was dat niet. Dat van die pinnekesdraad is echt gebeurd, maar dat van die bak Duvel, is gelogen. Dat was twee dagen geleden. Sorry, ik sla dat soms allemaal door elkaar. De dagen zijn veel te vlug voorbij.

Debby (op, kijkt naar Steven) Wat ziet die kerel er uit. Is dat die nieuwe niet? Is hij verloren gelopen?

Steven Heb jij al een vent gezien? Met een soort kaas tussen zijn benen? Of toch iets met veel gaatjes in?

Mieke (tot Debby) Haal eens een stevige tas koffie voor hem. Zo zwart mogelijk. (tot Steven) En kies je woorden wat beter!

Debby Jij ook, Mieke?

Mieke knikt.

Mieke En jij, (tot Steven) Jij moet je mond een paar keer opentrekken en goed ademen. En je hoofd onder de koud water kraan houden.

Steven Hoelang onder die kraan?

Mieke Als je tot 15 geteld hebt, mag je er van onder komen.

Steven Dan is mijn haar helemaal nat. Zo poedelnat.

Debby op met tas koffie voor Steven en voor Mieke. Mieke doet melk bij haar koffie, Steven wilt ook melk, maar Mieke zet de pot weg. Steven houdt even Miekies hand vast, kijkt verliefd naar Mieke.

Steven Heb ik je al gezegd dat je een mooi kleed aan hebt?

Mieke Ik haat dronkaards! (wringt haar hand los en daarbij doet ze Steven pijn)

Steven Waarom wordt ik hier zo gefolterd?

Mieke Mond open en goed ademen. Blaas die stinkende adem maar uit. Naar de vier windstreken.

Steven doet dat, tussendoor drinkt hij van die hete koffie.

Steven Een beetje melk.

Mieke Black. Uitdrinken. In een keer. En nu de kraan. Goed openzetten.

Steven drinkt de tas leeg. Spuwt een gedeelte terug uit.

Steven Veel te heet. Heel mijn binnenwerk verbrand.

Mieke Vooruit onder de kraan. (sleurt Steven recht, naar de spoelbak toe)

Steven Waar haalt jij dat recht? Dat men kippen onder een kraan houdt om gemakkelijker te plukken, ja, maar ik?

Mieke (duwt Steven onder de kraan en draait die helemaal open. Het water spat langs alle kanten, Steven proest het uit.)

Debby (haalt handdoek uit een kast) Sukkelaar. (werpt handdoek op zijn hoofd)

Steven droogt zich af. Snaakt naar adem.

Mieke Mannen zijn rare wezens.

Debby Moet men met zoiets naar bed?

Steven Hela, niet met mij spotten, hé!

Steven En de afwas? Hebben jullie die afwas niet gezien?

Mieke kijkt naar Debby, haalt schouders op.

Steven Als jullie twee eens de afwas deden? (neemt tassen van de tafel, plaatst die in de afwasbak, de kruik met melk er naast)

Mieke (tot Debby) Jij zegt altijd dat een man eten en drinken is. Zie dat daar staan.

Debby Misschien moet men soms al eens zijn ogen toedoen. Is dat een man?

Mieke Miszie jij soms iets?

Debby naar verbruikszaal, komt terug met schort aan, klaar om te werken.
Ondertussen begeleidt Mieke Steven naar de tafel en droogt hier en daar nog wat af.

Steven Jij bent de slechtste nog niet.

Mieke Waar heb jij de voorbije nacht gezeten?

Steven Die bak Duvel, heb ik dat niet gezegd?

Mieke Niet rond de pot draaien, sulleke.

Steven Ik heb gedanst.

Mieke Gedanst? Heel de nacht?

Debby kijkt naar de afwas, heeft geen goesting.

Steven Zo een nacht duurt niet zo lang. Rap voorbij gevlogen.

Mieke (maakt zich kwaad) Vooruit verzopen kat: waar was je?

Steven Gedanst. Heel de nacht.

Mieke Waar?

Steven In de jeugdclub...

Mieke De verzopen kat

Steven Ja, zoiets, peis ik.

Mieke Jij bent verzopen.

Steven De Blanke Zwane. Ja, dat was het.

Mieke Het had toch iets met water te maken. Die jeugdclub, dat is in de Kloosterstraat. En jij bent helemaal te voet naar hier gekomen?

Steven Ja, alleen.

Mieke Een hele nacht gedanst, dat maak je mij niet wijs.

Steven Ik doe toch wel wat ik wil zeker?

Mieke Jij met je houten poten.

Debby Demonstreer eens, danskoning. (maakt wat dansbewegingen)

Steven wil wat bewegen, maar zijn voeten willen niet meer en hij valt terug op de stoel.

Mieke (tot Debby) Haal eens een wonderpilletje.

Debby Wat?

Mieke Een wonderpilletje. Iets dat die kerel er weer bovenop helpt.

Debby neemt een pilletje uit haar sacoché (een soort aspirine) en geeft dat aan Mieke die het dan een Steven geeft.

Mieke Vooruit, een wonderpilletje. (Debby brengt een glas water en zet dat op de tafel)

Steven neemt pilletje en drinkt glas water in een keer uit.

Steven (kijkt naar Mieke) Ik had dorst.

Mieke Komop, kerel.

Steven recht, een beetje houderig.

Steven Mijn fysiek komt terug. Wat vroeg je nu ook weer? Ja, de hele nacht gedanst.

Mieke Ja?

Steven Dat was een soort danskampioenschap.

Debby Hier staat hij dan. De danskampioen.

Steven Vijf uur heb ik het volgehouden.

Mieke Wat was dat voor een danskampioenschap?

Steven Dat was een dansmarathon. Voor single.

Mieke Je presteerde alleen?

Steven Na vijf uur kon ik niet meer. Pomp af.

Mieke Wat was dan de bedoeling?

Steven Dansen totdat je er alleen overschiet.

Mieke Te zot om los te lopen.

Steven Er was veel volk dat kwam kijken. Als toeschouwer moet dat wel indrukwekkend zijn. Er zijn er die sterven op de dansvloer. Maar die overblijven krijgen wel een schone prijs.

Mieke Je mocht toch eens rusten, tussen door.

Steven Alle 50 minuten 10 minuten rust. Om iets te eten, te drinken of om je voeten te laten verzorgen. Eten en zo is gratis. Het is een totaalspectakel.

Debby Wie heeft dat nu uitgevonden?

Steven Vroeger deden ze dat in Amerika. Arme sukkelaars deden er aan mee. Eens ze goed gegeten hadden, hielden ze er mee op.

Mieke En jij hebt met dit spel meegedaan?

Debby Had je honger of zo?

Steven Ik dans graag. (maakt wat danspasjes)

Mieke En wat danste men daar?

Steven Alle soorten dansen. Terwijl men danste moest men ronddraaien (wijst met handen) zo tegen uurwerk zin.

Mieke Ik heb een digitaal uurwerk.

Debby (wijst de dansrichting aan)

Mieke Kom, pak mij eens vast. Toon eens hoe dat was.

Steven Ik zal je schoon kledje natmaken.

Mieke Doe maar.

Steven trommelt met zijn trommelstokjes en geeft zo het ritme van de muziekje aan. Dat muziekje hoort men steeds luider en luider. Op dat moment komt Jos op. Hij ziet Steven met Mieke dansen. En hij die bij Mieke geen succes kende. Hij blijft even staan kijken terwijl Steven en Mieke dansen. Ze dansen rond de tafel. Debby klopt in de handen.

Mieke Reusachtig. Dat is pas dansen. En wanneer wordt er nog zo een dansfeest georganiseerd? Tien uur hou ik dat zeker vol.

Steven Dan ben je zeker kampioen.

Jos Eerste prijs een zak smoutebollen. Met bloemsuiker! Tweede prijs een zak zonder smoutebollen.

Steven en Mieke stoppen met dansen. Kijken naar Jos.

Debby (tot Jos) Ben je jaloers? Wil je met mij eens dansen?

Jos Ik ben gekomen om te werken.

Mieke (enthousiast tot Steven) Staat er niets van in de krant? Als er nog ergens zo een dansfeest doorgaat, dan doen we mee.

Steven Misschien. Weet je dat zeker? Dansen wil je, maar kussen mag ik niet?

Mieke Je mag me dan uren vasthouden.

Debby Je moet maar een beetje behendig zijn, kerel!

Debby kijkt in de krant. Bladert en vindt dan een tekst.

Debby (leest) Groot dubbeldansspel. Dansen tot in de morgen. Eerste prijs...

Jos Een zak smoutebollen. Tweede prijs...

Debby Een auto.

Jos Met vier wielen, maar geen benzine.

Debby Jos is jaloers. Wil je met mij meedoen?

Steven En waar gaat dit feest door.

Debby In jeugdclub De Blanke Zwane. Morgen om 19.00 u. Deelnemen is gratis. (leest verder) De dansparen mogen nog niet getrouwd zijn, laat staan dat ze al kinderen hebben.

Jos Alleen jonge veulentjes.

Mieke enthousiast, doet alsof ze Steven wil kussen, Steven houdt zijn hoofd al schuin, maar

op het laatste moment trekt Mieke terug. Steven is ontgoocheld. Jos lacht.

Jos (tot Steven) Ze houden je voor de zot, Steven.

Steven Dat vind ik plezant.

Mieke (bezorgd tot Steven) Zal dat gaan morgen?

Steven Als ik vanavond goed kan slapen wel. (trommelt met zijn stokken) Vooruit en nu aan het werk.

Mieke (tot Steven) Ik zal je eens goed rondzetten. We gaan voor de auto!

Jos De zak met smoutebollen (doet verder met zijn werk: smelten van chocolade enz.)

Steven Ik voel me terug moe. (tot Debby) Wat was dat voor een soort pilletje? Ik ben er wel even mee opgepept. Maar nu is het precies uitgewerkt. (zet zich)

Debby Dat pilletje? Een kinderaspirientje. Dat helpt altijd en je hebt er geen nevenwerkingen van.

Steven Ik moet precies overgeven. Alles draait om me heen.

Jos (tot Debby) Pak hem maar eens goed vast, Debby.

Mieke Dat is mijn werk. Hij is tenslotte toch mijn partner.

Steven Mieke! Kom, help!

Mieke (komt korter bij, onderzoekt Steven) Water, moet je hebben. Een hele kom water. (naar de afwasbak, schept een kom vol met water en loopt naar Steven toe)

Steven (eerst traag recht, dan plots veel sneller als hij ziet dat er een kom water aankomt) Ik voel me al héél veel beter. (naar de deur toe)

Jos Moet je niet werken, vandaag?

Steven Als je met de dochter van de baas vrijt, krijg je wel een extra dagje verlof. (naar af)

Mieke staat daar met haar kom water.

Mieke Moet jij wat verfrissing, Jos?

Jos Als het nu warm water was...

Mieke Dat kun jij nu nog niet weten.

Jos Waar blijft de baas? (naar bain-marie toe, kijkt of de chocolade al voldoende gesmolten is)

Mieke Hij zal er binnen het uur wel zijn. Hij zit in de jacuzzi. Met zo'n oude knoken moet er met wat extra zorg omgesprongen worden. (met water naar afwasbak) Nu wilde ik je eens extra verwennen. Je bent toch niet jaloers?

Debby Zo een flinke kerel (praat tegen Mieke, kijkt naar Jos). Als die geen lief kan krijgen dan mankeert er wel iets.

Jos d'Er mankeert helemaal niets.

Debby Vrouwen die je vandaag niet kunt krijgen, vliegen je morgen misschien in de armen. Met geduld verover je heel de wereld.

Mieke (tot Jos) Is de chocolade al klaar?

Jos Bijna.

Mieke Dat komt dan goed uit.

Jos Ja?

Mieke (en Debby samen) De afwas, Jos.

Jos Kon die andere dat niet doen?

Mieke Daar moet je wat compassie mee hebben, Jos. Dat zijn jonge gasten.

Debby Hij ligt misschien ergens tegen de grachtkant en is aan het overgeven.

Mieke Dan zou ik toch maar liever de afwas doen.

Einde tweede bedrijf

Derde Bedrijf

De volgende maandagmorgen

Jos is al bezig in de chocolaterie. Hij schept een pollepel vloeibare chocolade in de machine en laat die vloeibare chocolade in vormpjes lopen. Nadien gaat hij met die vormen naar de machine waar men “vulling” in de pralines doet. Hij is altijd bezig.

Steven op. Blijft bij de deur staan. Men ziet dat hij geradbraakt is. Kan zo een man wel werken?

Jos Jij bent te laat. Weer te laat.

Steven (afwezig) Ja? Te laat? Hoe kan dat?

Jos Misschien een druk weekend gehad en het is vandaag maandag.

Steven (nadenkend) Dat zouden twee redenen kunnen zijn. Misschien zijn er nog andere redenen.

Jos Je hebt bij je lief geslapen.

Steven Zou dat kunnen? Word je daar moe van? Dat is toch maar een kwestie van op tijd wakker te worden en zo op tijd op je werk te komen.

Jos Ik weet het niet. Jij zult het wel weten. Maar ik draai op voor je losbandig leven. Beroepsernst, ja, daar gaat het over.

Steven Jij bent nooit jong geweest, zeker?

Jos Als je bedoelt dat ik een onnozele periode heb meegemaakt, neen, nooit.

Steven Zo het leven ontdekken. Loskomen van moeders beeld over de wereld met zijn gevaren. Zo 's morgens wakker worden en op de rand van je bed door het raam kijken en aan meisjes denken. Met of zonder paardenstaart. Zo van die fijne gezichtjes waarop nog van dat duivelshaar staat. Het leven, Joske...

Jos Noem me geen Joske. Ik ben Jos.

Steven Amai.

Jos Ja, amai.

Steven Jos de os.

Jos Zwijg, onnozel ventje.

Mieke (op, doet schort aan, gaapt naar Steven, is nog moe van het marathondansen met Steven, vorige vrijdag) Goede morgen. Zo vroeg al aan de praat.

Jos Goede morgen.

Steven steekt hand omhoog, bij wijze van groet aan Mieke.

Mieke Voetbal, daar gaat het over, vermoed ik. Over wat anders zou men zoveel lawaai kunnen maken?

Jos Onze nieuwe gast is weer te laat. Die jonge snotneuzen hebben geen besef van tijd en verplichtingen.

Mieke (bemoedigend naar Jos, legt hand even op zijn schouders) Gelijk, Jos. Maar tegenwoordig zijn die jonge snotneuzen dynamischer dan vroeger. Ik ben met een jonge snaak uit geweest.

Jos Jonge snaak? Achttien of zoiets.

Mieke Zo iets, ja.

Jos Ik ben maar enkele jaren ouder. Dan ben ik ook nog een jonge snaak.

Mieke Bij wijze van spreken, Jos. Maar die enkele jaren maken een wereld van verschil.

Jos Enkele jaren maar.

Mieke Jonge snaken hebben geen bekrompenheid. Ze vliegen er gewoon eens in.

Jos En achteraf zitten ze met de problemen. Om niet te zeggen de gebakken peren.

Mieke Je bent maar even ouder, maar veel wijzer.

Steven Maar toch kan hij geen lief krijgen.

Mieke Daar zijn er nog die geen lief kunnen krijgen. En er zijn er die denken dat heel de wereld op hun zit te wachten.

Jos Ja, verkeerd gedacht. (kijkt naar Steven.

Mieke Juist. (kijkt naar Steven, gaat terug naar de zijde van de verbruikszaal. Steven kijkt naar Mieke, die vanuit de hoogte naar Steven kijkt, precies alsof ze wilt zeggen: "Ik ken je niet".)

Steven (haalt zijn trommelstokken boven, trommelt even) Ik ben met een wulps kind op pad geweest, dit weekend en daarom ben ik wat aan de late kant. Maar ik zal eens zo hard werken. Arbeid adelt.

Jos Rust roest.

Steven (naar Mieke toe, blijft even op afstand staan, kijkt naar Mieke) Amai, zeg. Wat heb jij meegemaakt? Een stuk in je frak gehad?

Jos Ze heeft yoga gedaan. Een gezonde geest in een gezond lichaam.

Steven Ja, als je benen in een knoop liggen rechtstaan is verkeerd.

Mieke Ik heb een zwaar weekend achter de rug.

Steven Dat vermoedde ik al.

Jos Ja, dat dacht ik ook.

Mieke Maar ik was op tijd op mijn werk.

Jos (tot Steven) Was jij haar ...chaperon niet?

Steven Wat bedoel je daar mee?

Jos Jij was bij haar als ... begeleider, versierder...

Mieke Wat? Jos!

Jos (wijst naar Steven) Hij ziet er ook uitgemergeld uit. Ik vermoed dat jullie samen waren. Ik heb er niets tegen.

Steven Ik ook niet.

Jos Ha, jullie waren samen. Ik vermoedde het al. Jullie waren op die dansmarathon.

Steven Ja, wij waren samen op die dansavond. En, als het je kan troosten: ik heb Mieke hartstochtelijk gekust. Het moest er ten slotte van komen.

Mieke (kwaad naar Steven toe. Geeft hem een rake klap in zijn gezicht. Hij laat zijn trommelstokjes vallen. Mieke terug naar de andere kant, Steven wrijft over zijn kaken, ze doen pijn)

Jos (terloops) Dat moest er ten slotte van komen.

Mieke En als je nog zoiets zegt (tegen Steven) dan krijg je nog een klap in je gezicht.

Steven Dat plastieken ringetje maakt rode strepen. (hand aan gezicht, raapt stokjes op)

Jos Er gaat niets boven een rood gezicht. Schoon rood. Homogeen.

Mieke (tot Jos) Homogeen. Zo kun je het noemen. Ook voor jou heb ik wel enkele rake klappen in voorraad. Jos, ik moet van pummels op het werk niets hebben. Als ik later ooit een vrijer neem, dan moet dat een sterke kerel zijn. Bijvoorbeeld een metser of zoiets. Stoere kerels genieten mijn voorkeur. Echte mannen. Venten die met chocolade spelen zijn geen mannen. (af)

Jos Ik hoop dat ze nooit een echte man kan vinden. Echte mannen blazen haar zo omver. Wat meer chocolade eten en ze krijgt wat meer model. Ze moet maar zuster in een klooster worden.

Steven Ik wil altijd wel naar het klooster gaan vrijen.

Jos Kom, beginnen we er aan?

Steven kleed zich om en begint in de “bain-marie” te roeren.

Steven De baas is ziek?

Jos Die zit iedere morgen in zijn jacuzzi om van zijn reuma te bekomen.

Ben (op, met krant in de hand, vrolijk) Goede morgen. Ik kreeg gisteren een belangrijke bestelling. Van een grootwarenhuis nog wel. Een overeenkomst voor 2 jaar. Twee keer per week leveren. De Chouchou 32 maakt furore.

Jos Fantastisch baas. We kunnen er best meteen aan beginnen.

Ben Niet opjagen. (toont krant, tot Steven) Wat deed mijn dochter daar op dat bal? Jullie staan als twee halve garen in mijn krant. En voor de rest staat er altijd waardevolle informatie in. Moet ik nu van krant veranderen?

Steven Die dochter van jou, baas, dat is geen katje om zonder handschoenen aan te pakken.

Ben Op die foto staan jullie als twee gepluimde kippen.

Steven We waren bijna dood, baas. Maar we hebben een mooie prijs gewonnen.

Ben Hoeveel uren hebben jullie nu weer gedanst?

Steven Ach, dat weet ik niet meer. Tussen iedere dansperiode was er 10 minuten rust voorzien. Ik at dan een broodje of zo. En ik dronk een cola light. Na een tijdje was ik zo volgepropt dat ik niet meer kon. En toch hebben we een mooie prijs gewonnen. Jouw dochter, baas, heeft een goede fysiek.

Ben Daarom is ze ook mijn dochter. (wijst naar foto in de krant) Jullie zien er verfrommeld uit. Bijna versleten.

Jos komt even naar de foto kijken, gaat nadien terug naar zijn werkplek.

Steven (kijkt naar de foto) Je moest ze nu eens zien. Zo fris als een parelhoentje. Vlug recupereren is het bewijs van kwaliteit. Halfdood, een nachtje slapen en meteen fris.

Ben Fris als een parelhoentje.

Steven Precies.

Jos En de volgende dag doodgaan. Van uitputting.

Ben En jullie hebben veel gepraat?

Steven Gepraat? Met je dochter? Neen, baas, daar kun je niet mee praten.

Ben En wat hebben jullie nog gedaan.

Steven Dansen. Dansen en nog eens dansen. Het leek alsof ze alleen maar wilde dansen om te weten te komen hoelang ze dat nog kon volhouden.

Ben En dat was het dan?

Steven Ik heb haar thuisgebracht met een soort kruiwagen. Voor alles wat ik wilde doen had ze geen tijd. Ze hoorde niet wat ik zei.

Ben En hoe is de stand van zaken nu?

Steven Alsof er niets is gebeurd.

Ben Blijft er dan toch nog de unieke ervaring. En je zult ondertussen al wel wat bijgeleerd hebben met dat dansen? Oefening baart kunst.

Steven Baas, in volle vertrouwen: je mag je dochter hebben. Ik zoek wel wat anders.

Jos Iets wat graag kust.

Mieke op met afwas.

Jos (wijst naar Mieke) Daar heb je parelhoentje.

Ben (kijkt naar Mieke) Wat zie jij er uit.

Mieke Ik ben met mijn fiets gevallen.

Steven Van de kruiwagen ja. Jij dacht dat iedereen voor jou zou springen als een kikker. Als een jongen niet mag kussen, waarom loopt hij dan met een meisje op straat?

Mieke Het zou gewoon vriendschap kunnen zijn. Gewoon.

Steven Baas, koop voor dat kind een goede matras. Je ziet gewoon aan haar gezicht dat ze slecht geslapen heeft. Ik ben ook op dat feest geweest en heb dan nog met een kruiwagen moeten rijden. En zie mij hier staan?

Ben (tot Steven) Jij bent verliefd op mijn dochter.

Steven Was. Was verliefd, baas. Verliefd zijn duurt zijn tijd. Bij positieve reacties groeit dat verliefd zijn. Bij negatieve reacties kom je na een tijdje op het punt waarop je het gevoel krijgt dat je moet afhaken. Het kan dan nog een tijdje van twijfelen zijn, maar het loopt zo naar zijn einde.

Mieke Papa, ik wil hier niet meer over spreken.

Ben En ik ook niet. Aan het werk! Allemaal! (zet zich neer aan de tafel, bekijkt de kranten, kijkt zo over de krant heen naar het personeel, om te zien of ze wel beginnen te werken)

Mieke kijkt naar Steven, Steven kijkt naar Mieke. Zij steekt haar tong uit naar Steven. Steven steekt zijn wijsvinger op. Mieke af.

Jos en Steven naar de “machines” en beginnen te werken.

Jos (terwijl hij verder doet) Zeg, baas, wat zei je daarnet over een contract met een grootwarenhuis?

Ben (terloops) Oh, ze gaan onze pralines verkopen.

Jos De 32? Of moeten we iets anders maken. De 33, bijvoorbeeld?

Ben De 32 en niets anders. En ik ga een nieuwe machine aankopen. Een combiné: smelten en in de vormen laten lopen in een.

Jos Heb je nog plannen, baas?

Ben Ja, ik ga chocolade maken met producten van de Wereldwinkel. Goede kwaliteit, een vaste leverancier en een grote achterban. We moeten iedereen de kans geven om onze pralines te kunnen eten.

Jos Dan gaat er heel wat veranderen. Als die chocolade van de Wereldwinkel een andere smaak zou hebben, dan zal dat zijn invloed hebben op de 32.

Ben Een beetje van de blauwe doos er bij doen. De smaak moet dezelfde blijven.

Jos Of we maken de 33?

Ben Komaan zeg! Allemaal aan het werk! (leest verder)

Jos En wanneer leveren ze die machine?

Ben Gisteren dacht ik. O, neen dat kan niet. Het was zondag. Morgen dan, of zo iets.

Steven Aan het werk, ancien! Heb je al gezien wat ik al gedaan heb? Klappen en breien!

Jos (neemt stapel pralines uit de koelkast, toont die aan Ben) We zouden samen iets kunnen drinken en een praline eten. Om het nieuwe contract te kunnen vieren.

Ben Jullie moeten niet vieren. Werken en nog eens werken.

Jos Het is toch plezant, als er goed nieuws binnenwaait.

Ben Neen, en nog eens neen. Werken.

Jos zet schotel pralines op de tafel waar ook de bladeren verpakingspapieren liggen. Er stond nog een stapeltje andere pralines op die tafel.

Ben Ik wil wel een lekkere tas koffie.

Jos Zie je wel. Wat is dit hier voor een ongelijke boel. De baas drinkt koffie omdat hij denkt dat hij dorst heeft. En de gasten die echt dorst hebben krijgen niets.

Ben (roept naar de verbruikszaal) Mieke, drie grote koffie. (tot Steven en Jos) Tenslotte zijn jullie toch de slechtsten niet.

Steven Wij hebben alleen maar problemen met je dochter.

Ben Dat is nog een puber. Zorg maar voor mijn pralines. (nodigt Jos en Steven uit om aan de tafel te komen zitten) Ten slotte ben ik jullie toch een beetje dank verschuldigd. Jullie helpen toch het succes van de pralines uit te dragen.

Steven Wij hebben alleen maar ons werk gedaan, baas.

Jos (lacht) Hoor je hem! Wij hebben ons werk gedaan. (tot Steven) Heb jij hier al eens gewerkt? (zet zich aan de tafel)

Steven Al sloeg ik alleen maar met de trommelstokjes om het ritme aan te geven.

Ben (tot Steven) Pak daar een stapeltje pralines! Met eentje heb ik gewoonlijk niet genoeg.

Steven neemt een ander stapeltje (dat daar al een tijdje stond, eigenlijk ook een beetje afzonderlijk gezet, en komt er mee naar de tafel. Het zijn pralines waarin Jos nogal veel smaakmaker in gedaan heeft. Voor bepaalde momenten.)

Ben Dat ziet er goed uit.

Net op het moment waarop Steven met de schotel pralines aan de tafel komt, komt Mieke aan met een dienblad met 5 tassen koffie. Even staan ze tegenover elkaar. Dan draait Steven weg. Mieke zet de koffie op de tafel, kijkt naar Steven, die wegstijgt. Ook Debby komt aan de tafel. De plaatsen aan de tafel zijn belangrijk. Twee personen gaan links zitten en twee personen rechts, Ben zit achteraan met gezicht naar de zaal. Debby gaat naast Jos zitten, en er blijft Steven alleen maar de plaats naast Mieke over. Hij aarzelt om naast Mieke te gaan zitten, maar zij schuift wat op.

Ben De koffie is er al. Kom hier met die pralines. (kijkt naar de zaal, naar de eerste rij) Zeg, Steven, geef die mensen ook eens een praline. Eens dat schoteltje op de tafel staat, maak ik alles soldaat. Of toch bijna. (wijst dat Steven naar het publiek moet gaan.)

Het is de bedoeling dat slechts enkele mensen op de eerste rij een praline krijgen. Omdat even verder in het stuk de spelers bewusteloos vallen van die pralines, kan het misschien wenselijk

zijn dat Steven tegen de mensen zegt dat het gewone pralines zijn, maar dit dan op een toon dat anderen dat niet horen. Er mag geen paniek uitbreken bij de mensen die een praline gekregen hebben als ze zien dat de spelers daar bewusteloos van worden. Het geven van die pralines mag maar even duren.

Jos (terwijl Steven uitdeelt, tot Steven) Héla, alles niet weggeven.

Steven terug naar het podium. Zet bordje met pralines op de tafel. Men heeft ondertussen op het podium al melk bij de koffie gedaan, enz. Men wacht op de pralines. Steven biedt iedereen een praline aan, neemt er zelf een en zet zich aan de tafel.

Jos En, baas, smaken ze?

Ben De 32 in vaste vorm. De Chouchou 32 black. Eigenlijk lust ik meer de Chouchou 32 met van die gele crème.

Jos De Chouchou 32 yellow.

Ben knikt.

Men eet van de pralines, sommigen eten meer pralines dan de anderen. Wie het meeste pralines eet zal het rapste bewusteloos vallen, zie verder.

Steven haalt zijn trommelstokjes boven en trommelt een melodie.

Ben Dat is nu eens eten en drinken.

Jos Er gaat niets boven een Chouchou 32. Ne mens leeft er 10 jaar langer mee.

Steven Ik denk dat die chouchou goed is voor de seks. Ik bedoel voor de seks in bed. Die seks die weinig nodig heeft om te zingen.

Mieke (tot Ben) Papa, heb jij zo een onnozel ventje aangeworven?

Steven Maar kind toch. De kippen bij mijn oma doen er wel aan mee? Waarom denk jij dat kippen zo vroeg gaan slapen? Laterale seks. Punt.

Jos En als ze dan 's morgens beginnen te kraaien? Wat wilt dat zeggen?

Steven (op het tempo van de haan die kraait) Deze avond nog seks. Deze avond..., (zingt) deze avond, deze avond...(kraait als een haan)

Ben (Eet nog een praline.) Toch ben ik fier over mijn pralines. De beste van heel de wereld. (handen aan het hoofd) Verdorie, nu krijg ik ineens een hoofdpijn, hoofdpijn... (valt met hoofd op de tafel, bewusteloos)

Mieke (recht, naar Ben toe) Papa! (maar eer ze zover is, valt zij ook, maar op de vloer.)

Debby Hulp. Hulp. (ze wilt rechtstaan, maar valt ook bewusteloos op de grond)

Steven Hoofdpijn, hoofdpijn! (valt neer, met praline in de hand)

Jos (traag recht) Wat, wat, gebeurt er hier? (kijkt rond, valt neer met hoofd op de
tafel.)

EINDE DERDE BEDRIJF

PAUZE

Doek toe.

Vierde bedrijf

Geluid van naderende politiewagen met sirenes. Doek langzaam open. Politiewagen stopt. Geen geluid meer. Er komt nog damp uit de bain-marie. Een vrouwelijke politieagente (nogal jong en onervaren, maar vol ijver) komt op. Blijft bij de deur staan. (keert zich om, naar zijn oudere collega die nog moet binnenkomen)

Kim (met gedecideerde stem) Chef, het ruikt hier verdacht.

George (snuffelt) Chocolade, kindje. Chocolade. Hier worden de bekende Chouchoupralines gemaakt. (neemt er een van het hoopje bij de deur, proeft, eet op) Echt lekker.

Kim (kijkt rond) Chef, kijk eens!

George Naar wat moet ik nu kijken? Overal pralines, zie jij dat ook? Best te vergelijken met paaseieren rapen.

Kim Kijk! Al die mensen!

George Drie mannen en twee popjes.

Kim Wat?

George Laat maar. Mijn verontschuldigen, inspecteur. Ik moet dringend mijn geheugen eens laten spoelen. Al die kleurrijke woordjes moeten er uit. Ik weet het: dat stoort de relatie met de rest van de wereld. (met zware stem) Met mijn veronderstellingen, inspecteur. Oprecht en gemeend.

Kim Altijd hetzelfde met jou!

George Goed opgemerkt. Verder?

Kim knippert haar zaklamp aan en kijkt rond.

George Als je echt zo slecht ziet, mag je gerust er eens dichterbij gaan staan. Ze doen echt niets.

Kim Zijn die echt dood, allemaal?

George (terwijl hij zich over een hoopje pralines ontfermt) Twee mogelijkheden: ze zijn echt allemaal dood of ze zijn echt allemaal bewusteloos.

Kim En hoe komen wij dat dan te weten?

George Je shot er ene tegen zijn karkas en je wacht even. Of je neemt een emmer water en je kiepert dat over zijn hoofd. Als hij "Water", roept dan leeft hij nog.

Kim Kun je nu eens nooit serieus zijn?

George Dat ben ik toch. Zie je mij lachen als ik al die dode mensen zie liggen? Neen. Ik ben ernstig. Ik heb al zoveel doden gezien dat ik het verschil bijna niet meer merk. Dat is trouwens de reden waarom onze bazen bij een oude bok als ik een jong blaadje zetten. Kennisbestuiving, noemen ze dat in vakjargon.

Kim Die chocoladereuk maakt me een beetje duizelig.

George Zou je hier willen werken, inspecteur?

Kim Ik voel dat ik bewusteloos zou kunnen vallen. Mag dat tijdens de diensturen? Zou jij me willen ondersteunen?

George Ik mag je niet vasthouden, inspecteur. Eens je gevallen bent, mag ik je hoofd wel ondersteunen. Meer niet. Dat zouden dan ongewenste intimiteiten op het werk zijn. (kijkt naar Kim) En dat heb ik er niet voor over. Als het echt te erg wordt, ga dan maar bij de hoop liggen. Ik zal naar die van de gemeente bellen dat ze met een vrachtwagen moeten komen. Voor een ambulance zouden dat zeker drie ritten zijn. En wie gaat dat betalen?

Kim (terwijl ze rondgaat en de overledenen bekijkt) Allemaal de pijp aan Maarten gegeven. (stapt wat verder) Dat is toch vredig, hé, chef? Zo lief.

George Maar ze zijn wel dood. Dood is dood, inspecteur. Dood. (kijkt rond) Of zijn ze bewusteloos? Allemaal zat geworden, de maag wat gezwollen, die duwde tegen het hart en dat vergat te slaan. Dood.

Kim Wat moeten we nu doen? Ik voel me zo ongemakkelijk.

George Eet eerst een praline. Acclimatiseer.

Kim wil naar het hoopje pralines gaan en er eentje van nemen.

George Halt. Neen. (wijst naar pralines die aan de deur, ingang, staan) Die zijn nog niet opgegeten.

Kim (neemt praline, steekt ze in de mond) Heerlijk. Zou je met van zo een praline te eten dood kunnen vallen?

George Waarschijnlijk wel, maar meestal als het over vergiftigde pralines gaat, moet je eerst wat braken en overgeven. Als je dan nog tijdig die praline kunt uitspuwen, dan kun je misschien blijven leven. Ten minste als de maag vlug genoeg leeggepompt wordt.

Kim En nu?

George Smaakt die praline? Dat is een van de topmerken van het westelijk halfmond. Chouchou 32. Te verkrijgen in 4 uitvoeringen. De volle praline met fondantsmaak, de Chouchou 32 black, de Chouchou 32 yellow, de chouchou 32 red, de chouchou 32 scottish, met whisky dus.

Kim Hoe komt het dat jij dat allemaal weet?

George Ik eet graag pralines.

Kim Er moet toch dringend iets gebeuren. (kijkt naar de overledenen)

George Zolang ze nog niet rieken, zijn ze nog behandelbaar.

Kim (snuffelt, ruikt) Allemaal dezelfde reuk.

George Ja?

Kim Chocolade.

George Noteer dat.

Kim Hoe kan ik nu weten wie wie is?

George Hoe weet je dat anders?

Kim Ik vraag dat gewoon.

George Dan kan je dat nu toch ook doen.

Kim Maar ze zijn dood. Dat zie je toch ook.

George Gewoon eens vragen, misschien is er wel iemand die in zijn onderbewustzijn zijn naam nog weet. Dood maar niet alles vergeten. Ik heb vroeger eens ...

Kim Chef niet zwanzen, hé.

George Eigenlijk zou ik nu naar de begrafenisondernemer moeten bellen. Vijf lijken in een klap. Als ze het kunnen regelen dat alles tijdens een dienst gaat in de kerk, dan is dat aan een familiaal tarief. En ze moeten maar een keer zingen. Maar voor de begrafenisondernemer is iedere dode een rit.

Kim Ik maak vlug wat foto's. (maakt foto's)

George Neem je tijd. Ik ben nog maar aan mijn derde praline.

Kim Er zijn er twee die hun mond nog een beetje open hebben.

George Laat maar.

Kim Maar dat stoort mij.

George Niet op de buik duwen want dan komt er wat uit zijn mond. Klop die mond dicht, inspecteur.

Kim Eigenlijk is dat toch tegen de wet op de privacy.

George Wat?

Kim Foto's maken van iemand die geen toestemming gegeven heeft.

George Problemen daarmee? (stapt naar de tafel toe, vraagt aan de "overledenen") Hé, mannen mogen wij wat foto's maken? Zie je? Ze knikken allemaal van ja. Doe maar rustig verder.

Kim maakt verder foto's, ook van de technische installatie.

George Dat mag je niet doen, inspecteur. Dat is spionage. Industriële spionage.

Kim (wijst naar de doden) Zij hebben mij toestemming gegeven. Heb je dat niet gehoord? Oren laten spuiten, chef.

George Heb je al eens nagedacht waarom die daar zo liggen? En hoe ga je die personages een naam geven.

Kim Wacht. (even af)

George (kijkt naar de slachtoffers) Een collectieve beslissing? Wij gaan er voor. Een co vergiftiging? Doodgeschoten? Ik zie geen bloed. Enfin, die van het labo moeten dat maar uitmaken.

Kim (op met nummerplaatjes, plaatst bij iedere overledene een bordje en maakt er een paar foto's van) Persoon nummer één is een oudere man. Nummer twee...

George Goed bezig, inspecteur. Heb jij je al afgevraagd waarom die zo liggen? De ene ligt zus en de andere zo. Waarom?

Kim Chef, ik denk dat als je doodvalt je niet weet hoe je op de grond terecht komt. Daarbij dat is niet belangrijk. Als ik dat zo aandachtig bekijk, dan denk ik zelfs dat ze er zin in gehad hebben. Ze trekken allemaal een lachend gezicht.

George Misschien valt doodgaan meer mee dan wij denken. Het laatste van je leven mag toch wel een pretje zijn.

Kim Een binnenpretje, dan.

George Dat komt morgen in de krant. Op de eerste bladzijde: Vijf medewerkers van het bekende chocolade en pralinesmerk Chouchou overleden. Doodsoorzaak onbekend. Er zijn geen pralines gestolen.

Kim En wat moeten we nu doen?

George Telefoneren. (neemt zijn diensttelefoon) Hallo, met George. Zijn jullie operationeel? Prima. In de Kerkstraat 24 hebben we vijf lichamen gevonden. Ja, we zijn hier in opdracht gekomen. Wij stellen vast. Alle vijf morsdood. Kan de techniek komen? Prima. Wij keren terug naar de basis. Out.

Kim Prima, chef. Dan zit het er op voor ons?

George Neen.

Kim Wat, neen?

George Ik moet nog een praline eten. Per lijk een praline, moet kunnen.

Kim (naar deur toe) Moet het licht niet uit?

George Hou het eenvoudig, inspecteur.

Ze nemen ieder nog een praline en doen de deur achter zich dicht. Even later horen we de politiewagen wegrijden met luide sirenes.

Even is het héél stil. Dan beweegt langzaam het hoofd van Steven. Een beetje, dan niets meer, dan weer een beetje en dan plots hoofd recht. Kijkt verbaasd rond.

Steven Raar. Raar. Hoorde ik daarnet geen politiesirene? Police? (roept luid) Politie!

Geen reactie. Neemt trommelstokjes, trommelt, recht, schuift stoel achteruit terwijl hij blijft Trommelen, draait rond de tafel, ziet dan de anderen.

Steven Begot. Wat is er hier gebeurd? Allemaal dood? Of is het een zomerslaapje? Ik moet de politie bellen. (kijkt naar de zaal) Politie? Maar hoorde ik die gasten niet? (trommelt sneller, meer in paniek, kijkt naar de vier anderen, niets beweegt, kijkt naar omhoog) God, verricht eens een wonder. Niet voor mij maar voor de hele mensheid. Voor die vervelende Jos, voor dat strekenmadammeke Debby, voor die puber die ik zo graag zou willen kussen. En voor mijn baas. Een klein wondertje. Meer moet het niet zijn.

Steven trommelt terug met snelheid en dan doet hij het steeds trager. Plots komen ze allemaal in beweging. Een heel klein beetje en dan weer niets. Met horten en stoten, mechanisch.

Steven Komaan, mannen, wakker worden!

Ben Wat is er gebeurd?

Steven Jullie zijn allemaal even weggeweest. Naar dromenland.

Debby Ik heb gedroomd dat ik in de hemel was. En Jos was Sinte-Pieter.

Mieke Ik heb gedroomd dat ik verliefd was. Op een neger. En oren dat die kerel had. En dan kwam er iemand met een groot mes en sneed die oren af. En weten jullie wat er dan gebeurde? Die neger veranderde van huidskleur en hij had twee trommelstokjes in zijn handen. Hij trommelde My Way.

Steven Slechte droom.

Jos Ik heb honger.

Steven Heb jij dan niet gedroomd?

Jos Hoe kun je nu dromen als je honger hebt?

Steven Met je mond toe lukt dat wel.

Ben Wat zou er hier nu gebeurd zijn? Wie heeft daar een idee over?

Jos Er was rattenvergif in de koffie. Meer moet dat niet zijn. We zijn allemaal bijna dood geweest. Op een klein stukske na. Het scheelde niet veel.

Ben En de politie is hier geweest? Wie had die dan verwittigd? En nu, zijn we allemaal terug in orde? Kunnen we verder doen?

Steven Baas, zo van die pralines eten, kan dat? Of staat het vast dat het rattenvergif was in de koffie.

Ben Hoe moet ik dat nu weten?

Steven Geen rattenvergif in de koffie. Er was iets mis met die pralines.

Debby Ik was bijna dood. Ik zag eerst allemaal gele lichtjes en wat later werden die allemaal rood, héél rood. En dan herinner ik me niets meer.

Jos Ik heb die pralines gemaakt. Dat kan dus niet.

Debby Kan dat geen soort aardbeving geweest zijn?

Jos Jij weet het !

Debby glundert. Jos schudt met zijn hoofd.

Ben Een raadsel. Maar dat er iets gebeurd is, weten we allemaal. (wijst naar die plaatjes die de politie geplaatst heeft) De politie was hier en wij hebben ze niet gezien. (tot iedereen) Slaapkoppen.

Steven Ik heb goesting in een stevige tas koffie.

Ben Mieke haal eens een koffiepot en vijf tassen.

Mieke Moet ik het weer doen? Ik ben nog aan het bekomen.

Steven Welke kleur hebben de lichtjes al?

Mieke Zwanzer! (af om koffie te gaan halen, Debby gaat haar achterna)

Jos (naar de mensen uit het publiek die pralines gegeten hadden) Hallo, hebben jullie ook een verre reis gemaakt? Waren de pralines lekker?

Het publiek reageert positief. Zij hebben er niets van gevoeld.

Jos Zie je wel? Alles oke!

Ben Wat is er dan gebeurd?

Steven Een mirakel, baas.

Kim (op gevolgd door George, ze kijken naar Ben, Steven, Jos) Jullie zijn verrezen?

George Wat is er hier nu weer gebeurd?

Steven Een mirakel.

George Daar geloof ik niet in.

Kim (denkt na) Ik heb toch 5 lijken zien liggen. Waar zijn die twee anderen?

Ben Koffie gaan halen.

George Dit heb ik nog nooit meegemaakt.

Steven Alles moet eens de eerste keer zijn, hoofdinspecteur.

George En jullie zijn gezond.

Steven Zo gezond als een visje.

Kim Hoe noteer ik dit voorval, chef?

George Hoe moet ik dat weten?

Kim Jij bent de baas. De dikste préé en het meeste verstand.

George Gewoon een mirakel, inspecteur. (wijst naar de bordjes) Neem je bordjes mee. Dit was een mirakel, inspecteur. Alles moet eens de eerste keer zijn. Kom, we zijn weg!

Kim (terwijl ze de bordjes verzameld, kijkt naar Jos) Jouw mond stond open.

Jos En nu is hij terug toe.

Kim Chef, we moeten die tassen en die pralines in beslag nemen.

George Een tas en dat hoopje pralines is voldoende.

Kim Ik dacht: 1 praline en 5 tassen.

George Vooruit, inspecteur. Het kan in die pralines gezeten hebben.

Jos Of een soort Co vergiftiging.

George Kom.

Kim verzameld alles (1 tas en schoteltje pralines).

George Nog een goede dag allemaal. Gelukkig dat jullie nog leven. (tot Ben) Sorry voor de overlast. Het labo gaat alles zorgvuldig onderzoeken. Nog een prettige dag.

Kim en George af.

Ben Straffe toebak. Als die pralines iets mankeren, dan valt de 1^e inspecteur binnen het uur van zijn sokkel. Hij gaat die allemaal opeten. Daar ben ik zeker van. Ik ken George.

Mieke en Debby op met de koffie (met koekjes enz.)

Debby En hier zijn we dan. Koffie met koekjes.

Jos Voor mij geen koekjes. Misschien zat daar wel een soort vergif in.

Ben En de koffie dan?

Debby Dat kan niet. Ik heb de koffie gezet. (alles op de tafel. Iedereen doet melk of suiker in zijn/haar koffie, men drinkt).

Steven Deze koffie is lekkerder dan die men schenkt op een uitvaartmaaltijd. Daar drinkt men op de dood van de overledene. Hier drinken wij op het leven van de doden. Santé.

Einde vierde bedrijf

Vijfde bedrijf

Twee dagen later

Steven is bezig met het smelten van chocolade en legt alles klaar om vormen te laten vollopen met chocolade. Hij is daarmee druk bezig. Jos is met verpakkingsmateriaal bezig. Ben kijkt rond en weet precies niet wat hij moet doen. Debby komt uit de verbruikszaal, tassen en borden in afwasbak. Zij kijkt vlug naar Ben.

Mieke Achter Sinterklaas aan het zoeken, pa?

Ben Neen, Zwarte Piet.

Geen antwoord, Mieke af.

Ben Dat jong volkske wil mij al commanderen. Waar gaan we naartoe?

Steven Het zijn harde tijden.

Jos Zeg dat wel!

Steven Is er iets?

Jos Neen. Wat zou er kunnen zijn? Weet jij iets?

Steven Ja, de chocolade wilt niet smelten.

Jos Blazen. Dan krijgt hij misschien warm. Met uwe volbloedadem moet dat lukken.

Ben Zwijg eens even. (luistert) Het is precies alsof het buiten regent. Kan dat? Deze morgen was het hemelsblauw.

Jos Ze zullen van decor veranderd zijn.

Ben (naar raam niet ver van de spoelbak van de verbruikszaal, kijkt naar buiten)
Begot, het regent ook.

Jos Veel of weinig?

Ben Oude wijven, begot.

Jos Dat is meer dan pijpenstelen. Je hebt eerst zeveren, snottebellen, stortregenen, pijpenstelen en dan oude wijven. Maar dat is met de volle kraan open. Het zullen maar pijpenstelen zijn, peis ik.

Ben Oude wijven, begot.

Jos Het zullen maar pijpenstelen zijn, baas.

Ben (draait zich om) Oude wij...(ziet dan Kim die opkomt, gevolgd door George.)
Natuurlijk: pijpenstelen.

Jos Het zal maar een vlaagske zijn.

George Goeden dag, allemaal. (niemand kijkt op) Al druk aan het werken, zie ik. (naar Ben toe) Ik heb de uitslag van het onderzoek bij.

Ben Onderzoek?

George Van die vergiftiging. (met sterke stem) Dat ziet er niet zo best uit. (neemt papier)
Er is hier spraken van misdadig opzet. Totale vergiftiging. Er hadden hier doden kunnen vallen. Er was hier sprake van een massamoordenaar.

Ben Hela, agent.

George Hoofdinspecteur. Hoofdinspecteur. En kortelings adjunct-commissaris. Als het een beetje meezit.

Steven Daar zal de politiek wel voor zorgen.

Ben Is er iets gebeurd, toekomstig adjunct-commissaris?

George (toont papier) Collectieve vergiftiging. Ik zoek nu in de eerste plaats een moordenaar met voorbedachten rade. Die pralines waren vergiftigd. Iemand heeft opzettelijk iets gedaan wat niet mocht.

Ben Dat zijn wrede beschuldigingen. Hoe kun je dat weten?

George Moderne opzoekings technieken. Iemand van jullie. Met hoeveel personen werken jullie hier?

Ben Vijf.

Steven Vier.

George Wat is het nu?

Steven Vier. (wijst naar Ben) De baas werkt niet mee.

George Dan ben jij (wijst naar Ben) de hoofdverdachte. Wat heb jij gedaan om die mensen te vergiftigen.

Ben Ik was wel een van de "slachtoffers", vergeet dat niet.

George We zoeken alleen nog maar naar de daders. De slachtoffers dat is een andere categorie. Daarvoor gelden andere normen.

Steven De dader kan toch ook een slachtoffer zijn?

George Dat kan alleen in het geval van zelfmoord. Ik ga hier niet buiten of ik moet iemand in de handboeien kunnen slaan. Dat is het heerlijkste moment in een politiemans leven. Het onkruid wieden. De wereld zuiveren van parasieten.

Ben Ga je niet wat ver, hoofdinspecteur?

George Hoe verklaar je anders deze situatie.

Steven Moderne yoga.

George Liefdesrelaties. Zijn er geen gestoorde relaties tussen die jonge dames en die twee heren? Zijn er geen medewerkers die gevraagde opslag niet gekregen hebben? (Tot Ben) Zoek eens mee. Als we niets vinden dan ben jij de hoofdverdachte. (kijkt naar de handen van Ben) Je hebt normale handen. Mijn handboeien zijn niet te groot. Dat moet lukken.

Ben Misschien is de zaak bijna failliet en heb ik alles en iedereen willen vergeven en tevens zelfmoord plegen. Dààr heb je precies nog niet aan gedacht, toekomstig adjunct-commissaris.

George Zeg maar hoofdinspecteur. We zien wel. (draait zich plots naar Ben) Daar zeg je me wat. Lopen de zaken nog min of meer goed?

Ben Wat is eigenlijk de uitslag van het onderzoek? Als we weten wat men al weet, dan kunnen we misschien beter helpen zoeken.

George Eigenlijk weten we nog niets. Van die vergiftigde pralines dat is een twijfelgeval. Kan, kan niet. Zie je.

Jos Maar je beschuldigde ons meteen van vergiftiging.

George Heb ik dat gezegd? Moderne technieken, meer niet.

Ben Ik dacht dat je ons het resultaat van het onderzoek kwam medelen.

George Het ik dat gezegd? Het resultaat? Ja, daar vraag je me wat. Met de deductiemethode zijn we tot de pralines gekomen.

Steven Dan ben ik de moordenaar.

George De kandidaat-moordenaar. Als de handeling geen succes kent blijft het bij poging tot en met het doel tot, zie je. Je bent onschuldig zolang de schuld niet bewezen is.

Jos En waarom ben jij de kandidaat-moordenaar?

Steven Ik heb de pralines op de tafel gezet.

Mieke En ik heb de koffie op de tafel gezet.

Debby En ik heb er het eerst van gedronken.

Ben Ik heb de eerste praline gegeten. Heerlijk.

George Dat is te veel. Veel te veel. (tot Kim) Noteer, inspecteur. Altijd noteren.

Jos En wie heeft die schotel pralines bij de politie opgegeten?

George Pralines?

Jos Die schotel die je vorige keer hebt meegenomen. Als bewijsmateriaal.

George Een schotel? Enkele eenvoudige pralines, onschuldige overschotjes. Jij weet niet met hoeveel wij werken, bij de politie? Wij hebben er bijna voor moeten vechten. Bij een volgend onderzoek moet ik meer bewijsmateriaal meebrengen, heeft de chef van het labo gezegd. Zij doen een grondig onderzoek.

Jos En hoeveel specialisten van de politie zijn dood en begraven?

George Het viel wel mee. Ja, het viel wel mee.

Jos Hoeveel?

George Ho, man. Ik stel de vragen hier.

Steven Jullie komen er nooit uit. (tot de politie) Ik zal jullie helpen.

George (tot Kim) Haal je handboeien boven, inspecteur. Hier volgt een spontane bekentenis. (kijkt tot slot naar Steven en wacht af)

Steven Ik had het gevoel dat in deze pralines een beetje te veel smaakstof zat.

George Een gevoel, geen bekentenis. Ontgoocheling alom! Wat wil je zeggen, beste man?

Steven Meer weet ik niet. Het is een gevoel.

Mieke Hij heeft een gevoel, hoofdinspecteur.

George Een gevoel, gevoelens, als het hier nog lang duurt dan krijg ik dat ook nog.

Jos Ik heb geëxperimenteerd. Ik ben al een tijdje bezig met een nieuwe praline aan het uitvinden. De Chouchou 33.

George Verder. Begint toch al interessant te worden. Konden we toch maar iemand in de handboeien slaan. Wat zou dit een heerlijke dag zijn. Promotie gegarandeerd.

Ben (tot Jos) Dat mocht je niet doen. Er komt geen 33, dat heb ik je toch al een tijdje gezegd.

Jos Je zei toch altijd dat je er voor bent dat men creatief omgaat met chocolade.

Ben Zeker. Creatief. Maar dat wil niet zeggen dat je moet proberen de mensen te vergeven.

Jos Wat? Baas, wat zeg je nu?

Ben Och, ik bedoelde het zo niet. Ik heb dat meteen gesmaakt. Er zat een ander smaakje aan die pralines. Maar het was mijn smaak van de 32 niet.

George We gaan toch niet vechten zeker?

Ben Experimenteren mag je alleen met enkele pralines die je graag mee naar huis neemt. Met mijn toestemming dan. Smaken zijn echter zo gevoelig. Diarree, neusbloeding, krampen in armen en benen en hoofdpijn: het kan allemaal komen van wanverhoudingen in de samenstellingen.

Steven Er stonden twee schaalpjes pralines op de tafel. Ik vermoed dat ik de verkeerde schotel genomen heb.

George Dus toch een beschuldigde. (tot Kim) Wat heb je allemaal opgeschreven? (kijkt naar Kim, net alsof hij wil meelesen)

Kim Euh...Niets. Moest ik iets opschrijven? Jij moet het duidelijk formuleren, chef.

George Dan zal ik capituleren. Iemand heeft geëxperimenteerd met de samenstelling van de pralines. Verdachte nummer één. Iemand anders heeft de verkeerde schotel pralines op de tafel gezet. Een andere persoon, de hoofdverdachte, heeft zijn personeel niet in de hand en voert te weinig controles uit. Alle drie in de boeien.

Kim Chef, twee man kunnen we wel boeien, maar voor drie ben in ik de materiële onmogelijkheid.

Ben Er was niets verkeerd aan die pralines.

George Dat is nieuw.

Ben Die smaakstof is onschadelijk. Daar heb ik bewijzen van. Ze wordt in iedere koksschool gebruikt. Maar, te veel is te veel. Geen misdaad. Alleen toevallige omstandigheden. Wie minder dan 5 pralines gegeten heeft, kan er best tegen. Vroeger in de school, hebben wij een soortgelijk ongelukje gehad, nu herinner ik het me. (tot Jos) Je moet de formule van de 32 goed volgen.

Mieke Ze waren toch zo lekker, papa.

Ben Nooit meer experimenteren met die blauwe doos, Jos.

George Wat moet ik nu besluiten?

Kim Wat moet ik nu opschrijven, voor het verslag, chef.

George Het zijn toevallige omstandigheden, inspecteur.

Kim Geen handboeien dus?

George Een ramp in mijn bestaan als hoofdinspecteur bij de politie. We zullen op ons bureau wel een pakkend verslag opmaken. (tot Kim) In het leven, inspecteur, komt het er alleen maar op aan op de waarheid. En niets dan de waarheid.

Kim Klopt.

George Maar die waarheid moet je zodanig omschrijven dat je de lezers van je verslag, je gelijk geven. Met enkele trucjes leer je zoiets wel. Ik ben daar nogal goed in. We krassen op, inspecteur.

Kim Geen handboeien en geen, ...niks dus?

George Misschien moeten wij nog wat bewijsmateriaal verzamelen. Kan dat, Ben?

Ben Zeker, George. (kijkt naar Mieke) Twee doosjes pralines. Eentje voor de inspecteur en eentje voor de hoofdinspecteur. Het is lang geleden dat ik je nog eens gezien heb.

Mieke (tot George) Je bent een oude vriend van mijn papa? (George knikt) Je moet maar eens meer langs komen. De verbruikszaal is alle dagen open. (af om de 2 doosjes pralines te gaan halen, even later terug op. Geeft de doosjes aan Ben, die ze doorgeeft aan George en Kim, die de pralines aannemen)

Kim Wat doen we met het bewijsmateriaal?

George O, dat doosje? Als jij rijdt dan maak ik dit doosje soldaat voordat we aan het bureau zijn. Chouchou 32 zijn lekkere pralines. (met stemverheffing) Wij danken jullie voor de prettige medewerking. Hier is nogmaals bewezen dat de politie je vriend is, geen holle slagzin is. (naar af) Tot ziens.

Kim Wat was nu eigenlijk de bedoeling van dit bezoek?

George Verzamelen van extra bewijsmateriaal.

George en Kim af.

Ben (tot iedereen) Vooruit aan het werk, luiertikken.

Ze lachen allemaal.

Debby Toch moedig van je, Jos. Al had ik het niet gezegd. Ze moeten het zelf maar uitvechten. Je stijgt in mijn achting.

Jos Wat zeg jij er van, Mieke?

Mieke Ik bewonder Steven ook. Hij nam ook zijn verantwoordelijkheid.

Ben Denken jullie maar aan de productie van onze Chouchou 32. Vooruit.

Steven en Jos aan het werk. Ben bladert in boekje met recepten. Mieke en Debby naar de verbruikszaal. Iedereen is aan het werk.

Anja, een schuchter vrouwtje van middelbare leeftijd op. Blijft bij de deur staan. Kijkt rond. Mieke komt vanuit de verbruikszaal met twee tassen, zet die op de aanrecht van de afwasbak, zonder rond te kijken, af. Anja kijkt rond, bekijkt de machines.

Anja (met zachte stem) Goedendag, allemaal.

Anja kijkt naar de tafel in het midden van het podium, naar de afwasbak, terug naar de ingang waar ze een stapel pralines ziet.

Anja Vers gemaakt?

Iedereen knikt.

Ben Neem er maar eentje.

Anja De lijn, weet je.

Ben Daar heb jij toch geen last van, zeker?

Anja neemt een praline en eet ze op.

Anja Lekker. Mijn kinderen lusten ook pralines.

Ben Neem maar. (Anja neemt meerdere pralines, steekt ze in haar sacoché, kijkt ondertussen rond.)

Anja gaat zitten aan de tafel, neemt blocnote en schrijft het een en ander op.

Anja (tot Ben) En jij bent de baas? (Ben knikt) De uitvinder van de pralines.

Ben En jij bent van de gazet of zoiets?

Anja Zoiets. Jullie smelten chocolade en maken pralines. Schijnt eenvoudig. Die machines heb je zelf uitgevonden?

Ben Ja, zoiets. Wij maken alleen handgemaakte pralines. Alles is handwerk.

Anja Ze zijn echt lekker.

Ben (wijst naar stapeltje pralines op het midden van de tafel) Neem, maar.

Anja Mijn kinderen lusten echt jullie pralines. Ze zullen blij zijn. (steekt wat in haar sacoché)

Jos Je moet ze allemaal niet ineens geven.

Anja (kijkt rond) En die spoelbak (wijst naar spoelbak niet ver van de tafel) behoort tot de verbruikszaal?

Ben O, ik was soms ook mijn handen in die spoelbak. En Jos (wijst naar Jos) doet soms de afwas als het wat druk in de verbruikszaal is. Wij zijn een familiebedrijf, zie je.

Anja Dat zie ik. En deze tafel wordt ook gebruikt voor de middagpauze?

Ben Ja, ik weet het. We zitten wat krap. We zouden moeten uitbreiden, maar de centen, hé!

Anja Jullie zijn mij een toffe ploeg. Maar, helaas.

Ben Wat, helaas?

Anja laat haar kenteken van Volksgezondheid zien. Ben schrikt.

Jos We zijn bij de vijand te biechten gegaan. (kijkt naar Anja) Jij komt hier de zaak inspecteren?

Anja Inspecteren? Neen, dat niet. Ik kom maar eens vluchtig rondkijken en van de lekkere pralines proeven.

Jos Je kinderen zullen blij zijn.

Anja kijkt rond in de “afdeling productie” en ziet op zeker moment enkele uitwerpselen van ratten of muizen.

Anja (wijst naar uitwerpselen, kijkt naar Ben) Wat is dat?

Ben (bekijkt de uitwerpselen, raapt ze op, bekijkt ze aandachtiger)

Anja Lijkt van ongewenste bezoekers, niet?

Ben Neen, neen. Dat zijn...chocoladekorrels, hagelslag. Je hebt dat tegenwoordig in meerdere soorten chocolade en dikten.

Anja schudt hoofd.

Ben Chocoladekorrels. Hagelslag in het schoon Nederlands. Kijk maar! (doet alsof hij er enkele in zijn mond steekt, verbergt vlug de korrels)

Anja Ik bewonder de familiale sfeer hier. Helaas, ik kan niet tegen de wet handelen.

Anja (tot Ben) Dat ziet er niet zo best uit. (schrijft een kort verslagje, geeft doorslag van de opgeschreven tekst aan Ben, die alles aandachtig leest) De wet is nu eenmaal de wet. Het zal jullie wel lukken. Wat kleine veranderingskes. Dat

gebeurt overal waar ik kom. Modernisering die men vergeten te doen is. Tegenwoordig is het overal inox wat de klok slaat. Hygiëne en volksgezondheid. De vooruitgang.

Ben Daar staan heel wat woorden in die ik niet begrijp.

Anja (lacht) Ja, die verslagen maak ik ook voor mijn baas. Hij leest graag van die woorden die nog niet uitgevonden zijn.

Debby op met enkele tassen en terug naar de verbruikszaal.

Ben Wat betekent die hier? (wijst naar een woord onderaan)

Anja Eigenlijk moet de zaak hier dicht. Om hygiënische redenen. Vooral inox, weet je. Handschoenen, stof, verlichting, een afgesloten lokaal voor de wc met luchtsluis, een bediening met hendel voor de mengkraan boven de spoelbak. Vooral algemene hygiëne.

Ben Ik begrijp het allemaal niet.

Anja Ik heb die reglementen niet uitgevonden. Mag ik nog een praline nemen? (neemt een praline.) Eigenlijk zou ik de zaak meteen moeten verzegelen. Maar dat doe ik niet. Om die lekkere pralines. (neemt uit sacocoe enkele kleefbandjes, schrijft daar een datum op, legt de bandjes op een tafel, naar af) Je mag die bandjes zelf plaatsen.

Ben Dat versta ik niet. Hygiëne. Alles wordt iedere dag geschuurd. Alles werd...

Anja Breek er je hoofd niet op. Denk maar eens goed na. (geeft kaartje met haar gegevens, legt kaartje op een tafel) Je mag mij altijd bellen.

Ben Dus geen pralines meer maken, alles een half jaar sluiten en dan ...

Anja Overal worden pralines gemaakt. Toch zal ik je lekkere pralines missen.

Steven En je kinderen ook.

Anja (kijkt rond, kijkt naar het raam) Zou het nog regenen?

Steven (naar het raam toe) Ik zal eens kijken. (kijkt goed rond) Oude wijven of pijpenstelen. Wie zal het zeggen?

Anja paraplu open.

Anja Nog een goede dag, samen! (af)

Ben (tot Steven) Dat had je niet mogen zeggen. Dat is onbeschoft.

Steven (wil antwoorden, kijkt naar Ben) Maar dat is ...

Ben Zwijgen. Zwijgen allemaal. Ik wil stilte.

Jos We hebben toch al eens gezegd dat we wat zouden moeten moderniseren. Zo nu en dan.

Ben (zet zich aan de tafel) Ik zit in zak en as. Dat tafelspringertje komt hier doodleuk zeggen dat we onze productie moeten sluiten. Is dat allemaal wel geldig.

Steven Je kunt ze een rekening voor een halve kilo pralines opsturen.

Jos Gewoon pech, Ben. Pech.

Ben En nu?

Jos Ik weet het ook niet, Ben.

Ben En moet ik het dan weten? Wij hebben jaren gewerkt om van deze oude bakkerij een chocolaterie te maken en oké, er moet wel wat aangepast worden. Die reglementen veranderen ook regelmatig. Maar ons de strot dichtnijpen is toch een ietsje te veel, vind ik. Ik ben er kapot van. En hoe meer ik er aan denk, hoe erger ik dat voel. (brengt twee handen aan borstkas)

Mieke (op met tassen voor de spoeltafel, blijft staan, schrikt, laat een bord vallen) Wat is er hier gebeurd? (naar Ben toe) Papa, wat is er gebeurd?

Ben Mieke, lees hier maar eens. Dan weet je ineens wat er gebeurd is. Of nog moet gebeuren. (Mieke leest briefje)

Mieke Dat is smerig, papa. Smerig. Ook de verbruikszaal moet dicht. Dat kan toch niet. En het is juist deze periode dat we veel pralines verkopen. En juist nu Chouchou 32 zo goed loopt.

Debby (hoort nog een gedeelte van wat Mieke zegt) Wat hoor ik nu?

Ben We kunnen nog enkele dagen openhouden en dan moet alles dicht. Gedaan met onze dromen. Werken, werken en nog eens werken en dan... Inox op de werktafels, spoelbakken met een mengkraanbediening zoals in de ziekenhuizen. Afzuiging van de dampen van afgwastafel. Een sluis aan de wc. Reukvrij werken alsof men een klein beetje van de wc zou ruiken als je de chocoladereuk gewoon bent.

Debby Bureaucratie. Was dat mager madammeke die fameuze inspecteur?

Steven Madame praline.

Debby En wat gaan we nu doen?

Ben Wat kun je doen? Alles in eens weg. Foetsie.

Jos We stoppen er mee.

Ben Wat anders? Een droom gaat voorbij.

Steven Ik heb een idee. Een reusachtig idee.

Jos Ik ook. Ik ga naar de wc. (weg en even later terug op)

Steven Luister nu toch eens. Ik heb een idee en niemand luistert.

Mieke Ja, mannen, luister eens naar mijn vriend Steven.

Steven We werken door. We geven niet af.

Men lacht.

Jos (net terug op. Doet broek toe) We geven niet op. Maar hoe lossen we dit probleem op.

Steven Ik doe beroep op mijn familie.

Jos Dat komt uit een tv-spelletje. Over naar mijn familie en ondertussen liet men wat mooie vrouwen zien op tv.

Steven Laat ons eens nadenken wat we eigenlijk nodig hebben om te mogen verder draaien.

Ben Het werkhuis vernieuwen. Met inox. De wc...

Steven Stop. Niet alles in een keer. Als het lukt mag ik dan met je dochter trouwen?

Ben Dat moet ze zelf maar weten. Ze is oud genoeg.

Mieke Geen koehandel. (tot Steven) Je kunt voor mij altijd nog een knieval doen.

Steven Vandaag niet. Eerst belangrijkere zaken. Volgende week is ook goed. Jij gaat toch niet lopen.

Steven (wandelt rond, kijkt in de koelkast, de wc, de afwasbak, schrijft wat op papier.)
Ik heb een oplossing.

Ben Een half jaar sluiten.

Steven Eén dag sluiten. (kijkt in zijn portefeuille, zoekt naar een klein telefoonlijstje)
Nonkel Louis.

Ben Nonkel Louis zal het redden.

Men lacht.

Steven (naar telefoon, kan ook een draadloze telefoon zijn die ergens ligt, draait een nummer, wacht) Ja, kan ik nonkel Louis eens spreken.(korte pauze) Wie? Nonkel Louis, zou ik graag spreken. Ja, die bedoel ik. De grote baas. (korte pauze) Zeg nonkel Louis, jij bent nog niet zo makkelijk te bereiken. Ja, die secretaressen, tegenwoordig. Verhuren jullie nog altijd van die containers. Ik bedoel van die containers die voor werven en zo gebruikt worden. Wat? De eerste maanden geen tijd en geen containers beschikbaar. Komaan zeg! Ik heb voor morgenvroeg om 8 uur drie containers nodig. Twee met een volledige keukenuitrusting, volledig bedrijfsklaar en technisch goedgekeurd. De verlichting mag in de voormiddag aangesloten worden. De derde? Een luxueuze wc-wagen met alles erop en eraan. Ja, ook geleverd om 8 uur. Dat kan niet? Komaan, zeg! Ben jij mijn liefste nonkeltje of niet. De rekening mag wel een tijdje onderweg zijn. (korte pauze) Wat? Je bent bedankt. Ik leg je dat morgen wel uit. Kom maar mee met die levering. Ik zet een extra doosje pralines klaar. Bedankt!

Jos En?

Steven In orde.

Ben Maar wat doen we met containers?

Mieke En waar komen die dingetjes te staan? Er is toch geen plaats meer?

Steven Morgenvroeg of ten laatste morgen namiddag staan die containers klaar. Op de parking. We gaan op geen uurtje zeuren.

Debby En waarvoor moeten die containers dienen?

Steven In een container gaan we pralines maken. We nemen de chouchou 32 in productie. En die andere container dient voor de verbruikszaal. Extra koelruimte, afwasautomaat, enz. Er komt ook een klein afwasmachine in de verbruikszaal, in de buurt van de koffieautomaat.

Jos En die derde container?

Steven De meest moderne wc van heel het dorp. Met alles erop en eraan. Met zwoele muziek en gedempt licht. Men zal voor de wc alleen al naar hier komen. En madammeken van de inspectie mag als eerste een windje laten in de moderne installatie. Met inox.

Debby En die aansluitingen: water, aflopen enz.

Steven Daar heb ik een andere nonkel voor. De Fons. (neemt telefoonlijstje, belt) Hallo? Met nonkel Fons? Ho, nonkeltje! Je bent niet in je beste bui. Dat je ergens in een kruipkelder zit kan ik toch niet weten? En nu ben je er uit? Prima. Het regent niet meer hé? Ja, morgenvoormiddag moet je bij mijn baas een paar kleine aansluitingskes maken, zo gedaan. Eigenlijk verwachten wij je al om 8 uur, maar jij slaapt graag lang hé. Het zijn maar twee keukencontainers en een wc. Dat zal zo gedaan zijn. Het gaat je lukken. Ik heb altijd veel bewondering voor je gehad.

Stel me niet teleur. Natuurlijk dat je een doosje pralines krijgt. We hebben er nog van vorig jaar, denk ik. Voor jouw tanden komt het op geen jaar. Dank je, Fons. Jij bent de slechtste nog niet.

- Ben Als ik het goed begrijp dan kunnen we morgenmiddag al in die containers werken?
- Steven Normaal gezien zou dat kunnen. Als die containers er in de loop van de dag staan dan kan de aansluiting de volgende dag gedaan worden. Mijn nonkels beloven wel het een en ander, maar als je met stielmannen te maken hebt, dan moet je er altijd wat bijtellen.
- Ben En als die containers er morgen niet staan?
- Steven Dan bel ik naar mijn tantes. Dat zijn allemaal, stuk voor stuk, grote chefs. Zij spreken steeds strenge straffen uit.
- Jos Hoe werkt zo iets?
- Steven Als die containers er niet staan, dan zal mijn tante Eulalie waarschijnlijk een seksverbod van veertien dagen uitspreken. En dat is een zware straf voor nonkel Louis. Hij eet graag frieten met stoofvlees, maar als hij moet kiezen dan weet hij het wel.
- Ben En nonkel Fons?
- Steven De loodgieter is thuis baas. Als hij alleen is. Tante Maria moet van seks niets hebben. Het is te slecht voor haar rug, zegt ze. En daarbij: het is altijd hetzelfde.
- Ben De loodgieter is gewoon baas.
- Steven Neen. Tante Maria doet het vele subtieler. Nonkel Fons kijkt graag naar Familie maar hij kan er niet tegen dat er met een stofzuiger rondgelopen wordt of dat de veranda, waar de tv staat, gekuist wordt als Familie uitgezonden wordt. Hij is bang dat hij zijn benen gaat breken. Zo van die tegenwoordige schuurzeep maakt alles zo glad als een kinderpoepeke. Als hij tegenspreekt dan neemt tante Maria de stofzuiger. En er worden geen frietjes gebakken het eerste half jaar.
- Ben Dat vrouwen vindingrijk zijn weet ik al langer.
- Steven Wel, baas, wat zeg je van mijn plan.
- Ben Uitstekend, maar komt dat allemaal in orde? En is dat te betalen?
- Steven Als we maar pralines produceren en verkopen. En eens we geïnstalleerd zijn, vragen we een architect om een moderne chocolaterie te maken. Met moderne machines.
- Ben En hoelang zal dat duren?

Steven Binnen het half jaar klaar. Tante Marie-Jo is architect.

Ben En de goedkeuring van de plannen enz.

Steven Ja, dat zal zijn tijd duren.

Jos Is er niemand uit de familie die...

Steven (nadenkend) Ik zou Joske nog vergeten.

Jos Joske?

Steven Dat is de zoon van mijn vaders zuster.

Jos De zoon van je tante.

Steven Die werkt niet, maar kent iedereen. Joske zal er wel de zwoeng in houden. Vanaf nu moet er niet alleen gewerkt worden, maar ook nagedacht. Vooruit met de geit!

Ben Ik dacht daarnet dat ik met mijn voeten door de vloer viel. Heel de wereld scheen niet meer te bestaan. Maar nu, nu geloof ik er opnieuw in. (naar Steven toe, kust hem) Al komt maar de helft van dat plan in uitvoering, dan nog is het een mirakel.

Steven Bedankt, baas. Maar een kus van jouw dochter is toch nog wat anders.

Ben Mijn dochter kust niet.

Mieke Wie zegt dat?

Mieke naar Steven toe, die zich strategisch opstelt. Neemt afwachtende houding aan. Mieke kust Steven hartstochtelijk. Steven valt op zijn knieën.

Steven Is dat voor herhaling vatbaar?

Mieke (geeft hem een slag in het aangezicht) Neen. Of misschien toch wel.

Steven En kan ik meer krijgen dan een amateuristisch kusje?

Mieke Zoveel als je maar wilt. Als je mijn hand vraagt, dan krijg je er de rest bij.

Steven En daar gaat het eigenlijk toch om, niet? (kust Mieke met hartstocht)

De telefoon gaat. Ben neemt op.

Ben Steven, voor jou.

Steven Ik ben aan het kussen.

Ben Het is nonkel Louis of zoiets.

Steven Als je hem slecht verstaat dan is het de Lowie. Zeg hem dat ik geen tijd heb. Ik ben aan het kussen.

Ben (in telefoon) Hij heeft geen tijd. Hij is aan het kussen.

Ben (tot Steven) Het gaat over die containers. Hij wilt weten hoelang ze moeten zijn. Als hij een chauffeur kan vinden dan brengt hij ze nog deze nacht.

Steven (naar telefoon toe) Die is zot zeker. Als dat morgenavond is, is dat nog goed.

Ben Vooruit.

Steven (in de telefoon) Nonkeltje, dat gaat je een grote pint bier kosten. Ik was de dochter van de baas aan het kussen. Allez, het is goed voor een keer. Ah, je hebt toch containers kunnen vinden. Van de koksschool in Anderlecht. Ze hadden daar verbouwingswerken gedaan. Zo. Je mag me op mijn GSM bellen. Ik ben heel de nacht beschikbaar voor de levering en plaatsing. Dank u, nonkeltje. Als je mijn liefke ziet, dan mag jij ze, met mijn complimenten, ook eens kussen. Ja, zo een jong ding, juist, nonkeltje. Bedankt.

Ben Wat gaan we nu doen? Nog wat werken?

Jos Ik heb niet veel goesting meer. Ik heb nog van die pralines die ik zo maar voor de lol gemaakt heb. Van overschotjes.

Debby En hoe groot is het risico?

Jos Onbestaande. Toch wil ik de samenstelling niet bekendmaken.

Ben Ga je ons weer vergeven?

Steven Baas, ik vind dat Jos, die een echte kunstenaar is, beter verdient.

Mieke Ter gelegenheid van de vernieuwde installatie, de nieuwe machines...komaan papa.

Debby Als dat pralineke goed smaakt, dan kunnen we dat misschien een nieuwe naam geven.

Ben Bedoel je de Chouchou 33? Waarom ook niet?

Jos kust Ben. Is heel blij.

Jos Baas, je moet je maar eens laten scheren, vind ik. Zo een kus is een stevige boterham. Erger dan een veld omploegen waar men net geleden het graan heeft afgemaaid.

Debby (tot Jos) Zou je liever... (naar Jos toe, verliefd)

Jos Als het niets kost, kom maar hier. (kussen, applaus van de anderen)

Telefoon gaat.

Jos Niet opnemen. We gaan met een lekker tasje koffie van mijn jongste creatie proeven.

Steven (neemt telefoon op) Baas, het is voor jou. (geeft telefoon naar Ben)

Ben Hallo, ja, ja, daar spreek je mee. Of ik je eens wil ontmoeten? Jaja, zeker. Je doet mij verschieten. Ja, daar valt over te praten. Van liefde ken ik niet veel. Jij wel? Je moet het mij maar eens leren. Op reis gaan? Neen, we doen het thuis. Het moet toch niet veel kosten, hé? (even korte pauze) Je eet toch graag pralines? Ja? In orde. Dan zal de rest ook wel goedkomen. Ik heb altijd een boontje voor je gehad. Ja, nu is het al een hele boon geworden. Dank je. (telefoon neer, blijft als in extase staan. Roept plots luid) Ik ga trouwen! En ze eet graag pralines. (applaus van iedereen)

Ben klopt vertrouwelijk op de telefoon, kijkt naar de zaal.

Ben Dag, Els. (blijft nog even staan, dan terug tot de werkelijkheid)

Mieke (tot Debby) Kom, wij zorgen voor de koffie. (beiden af)

Steven Dat wordt hier nog een huwelijksbureau.

Ben Aan tafel.

Men zet zich, de koffie komt er aan, men gebruikt melk, suiker, enz. Mieke zet zich naast Steven, Debby naast Jos. Steven begint te trommelen met twee stokjes. Er volgt nu muziek op het ritme van de stokjes. Wat later neemt Mieke een stokje over en trommelt met dat stokje op maat van de muziek. Debby legt haar hand op die van Jos en maakt de trommelbewegingen van de stokjes mee. Ook zij kijken verliefd naar elkaar.

Steven Waar blijven die pralines nu?

Jos (terug recht, naar koelkast toe, neemt pralines) Zeg baas, moeten die mensen (wijst naar de zaal, eerste rij) op de eerste rij geen proevertje hebben?

Ben Een proevertje, geen probleem. Als ze maar niet doodvallen.

Jos met schotel vlug naar de zaal, eerste rij. Hij geeft aan enkele mensen een praline. Het is leuk indien op voorhand is afgesproken wie een praline krijgt, zodat men die mensen, verder in dit verhaal ook de lachziekte kunnen krijgen. Kan mooi zijn voor het publiek.

Jos vlug terug op het podium.

Jos (terwijl hij rechtstaat en naar de schotel kijkt) Klasse, niet?

Ben Laat ons vlug proeven, dan weten we tenminste hoe dat achteraf verloopt. Eigenlijk heb ik geen zin om nog een tweede keer bijna dood te vallen.

Jos Ik heb andere ingrediënten gebruikt.

Steven Als de vervaldatum maar in orde was.

Schotel pralines op de tafel, iedereen neemt er eentje: men is vol lof. Men neemt een tweede praline.

Ben (staat recht, vaagt mond af, wil een speech houden.) Beste, (denkt na) beste, medewerkers! (brede lach) Ik heb daarnet een telefoontje gekregen van...

Mieke Papa, dat weten we al. Morgen met twee op de canapé!

Ben (gemaakt kwaad) Moet je nu al het gras voor mijn voeten wegmaaien, nu ik eens iets serieus wil zeggen?

Jos En hoe vind je de pralines? (kijkt ook naar de zaal, men knikt)

Ben Die pralines zijn best te smaken. Wat ik eigenlijk wilde zeggen is (even moet hij nadenken) dat ik heel tevreden ben van deze ploeg. Bedankt voor jullie vriendschap. (zet zich, applaus van de anderen)

Ze eten nog een praline en dan krijgen ze plots allemaal de slappe lach. De een na de andere. Ze lachen op het ritme van de muziek. Indien mogelijk, dan moeten al de spelers met tuitende lippen “chou-chou” zingen. De politie op. Ze blijven aan de deur staan.

George (kijkt rond, kijkt naar Kim) Wat mankeert er hier? Gezond verstand?

Kim Ze eten te veel pralines.

George Absoluut. Dat kan niet gezond zijn. (neemt 2 pralines, geeft eentje aan Kim en steekt de andere in zijn mond. Neemt nog vlug eentje.) Kom, laten we de plaat poetsen voordat we ook die ziekte krijgen.

Kim en George af.

Ook de mensen in de zaal die een praline gekregen hebben, beginnen nu te lachen en met hun hoofd te schudden op de maat van de muziek.

EINDE

